VEDENIILE MĂICUȚEI VERONICA

SEMNE MINUNATE ÎN TIMPUL COPILĂRIEI

LA VÂRSTA DE 7 ANI (1927)

Când eram de 7 ani, într-o dimineață, cum mergeam eu la şcoală, după ce am trecut calea ferată, am văzut cum a venit de la răsărit un norişor alb şi m-a învăluit. N-am auzit şi n-am văzut nimic. Mă simțeam ca într-o baie, dar nu ştiam ce poate fi şi am strigat speriată pe mama mea, apoi norul s-a ridicat tot spre răsărit şi eu am mers mai departe la şcoală.

Când am ajuns în clasă, domnişoara învățătoare m-a întrebat de ce am întârziat şi ce am de sunt palidă şi schimbată la față. Eu i-am spus toate cele întâmplate pe drum. Țin minte că dânsa mi-a spus: ***„Aş vrea, Vasilico, să trăiesc să văd ce va fi cu tine”.***

LA VÂRSTA DE 9 ANI (1929)

Înainte de a muri mama mea, eu plângeam la patul ei şi o rugam să nu mă lase singură, căci frații mei toți mă urau, fiindcă eu eram de alt tată. Atunci, parcă o aud şi acum cum îmi zice, printre lacrimi:

- Dacă eu plec, Lico, n-o să mai ai pe nimeni, dar roagă-te la Maica Domnului să-ți fie Ea mamă!

Apoi, m-am mângâiat că totuşi nu rămân singură. Imediat după moartea mamei, ceilalți frați ai mei au hotărât să mă îndepărteze de acasă şi nu voiau să-mi mai dea nimic, nici perna primită de la nana la botez. Atunci ştiu că m-am dus în iatac, în bucătăria de iarnă, unde a zăcut şi a murit mama şi am plâns mult la Maica Domnului. Deodată, am auzit o voce oftând: ***„Nu mai plânge; vei fi mai fericită ca toți!”.***

PRIMELE DESCOPERIRI

În seara de 13 octombrie 1937 am visat că eram pe o câmpie verde şi văd că vine o femeie înaltă şi subțire, cu rochie neagră, cu o năframă neagră pe chip, care atârna în jos.

Eu când am văzut-o de departe, am zis: „Este mama mea, care e moartă...”. Şi când am zis aceste cuvinte apare împrejurul ei o

rază de lumină. Atunci am zis: „Nu este mama mea, nu este mama mea”! Ea venea cu paşi rari în fața mea şi mi-a zis:

- Vasilico, tu n-ai să te mai duci cu fete unde te-ai dus până acum. De ce ți-ai tăiat părul capului? Nu ştii că este podoaba lui Dumnezeu?

Eu am răspuns:

- Nu ştiu, Prea Sfântă, dar să mă ierți că la noi în sat, toate fetele sunt retezate şi mi-am retezat şi eu părul.

Prea Sfânta îmi zice cu vocea blândă:

- Tu n-ai să fii la fel cu fetele de la voi! Vezi cum mă port Eu?

Eu i-am răspuns:

- Da, văd.

- Îți place ție?

- Da, îmi place.

- Aşa ai să te porți în veci – în negru şi cu părul pe spate şi îmbrobodită; capul tău descoperit soarele să nu-l vadă,

Eu am început să plâng şi i-am spus:

- Preasfântă, eu doar nu sunt femeie măritată să stau numai îmbrobodită!

Dânsa îmi zice:

- Aşa să stai, că destul femeile măritate vin cu capul descoperit în fața sfântului Altar. Tu să te rogi cu năframa neagră pe cap.

Apoi m-am deşteptat din acest vis şi mă gândeam cu mare atenție la aceste minunate cuvinte.

În ziua de 15 octombrie 1937 am avut un vis în care mi-a apărut un tânăr de o frumusețe rară, îmbrăcat ca un mocan. El îmi zice:

- Vasilico, să mergi la preoții din comuna voastră, la primar şi să spui la săteni să faceți o cruce cu chipul Mântuitorului Hristos pe ea, pentru iertarea păcatelor.

Eu i-am spus:

- Bine, am să mă duc.

Apoi a dispărut.

După această descoperire, eu m-am gândit la tot ce-mi spusese acest tânăr, am povestit la părinții mei, care mă creşteau, apoi am spus preoților şi primarului.

VEDENIILE DUMNEZEIEŞTI

VEDENIA din ziua de 22 OCTOMBRIE 1937

În ziua de 22 octombrie 1937, când eram la cules de porumb cu sora mea Ghinița, la ora 10 dimineața, am simțit o dogoreală de foc, care mă dogorea la față, la mâini şi la picioare. Mă uitam să văd cine face focul şi n-am văzut pe nimeni. Mă întorc către sora mea şi îi spun:

- Ghinițo, cine o fi făcând focul?

Ea, care nu simțea nimic, îmi zice:

- Trebuie să fii nebună, Lico (aşa îmi zicea acasă). Cine să facă focul prin ciocani?

Eu îi răspund:

- Văd că fum nu se vede.

Atunci mă cuprinde o frică şi încep să fac sfânta cruce şi zic: „Maica Domnului, vrei să mă prăpădeşti?" Dar de ce mă închinam, fierbințeala dispărea şi nici frică nu mai aveam.

Ies la drumul de prin mijlocul bucății, să mă uit dacă tata vine de-acasă. Tata nu venea, dar ce să vezi? Tânărul care-l văzusem în vis cu o săptămână înainte, venea spre mine. Când l-am văzut m-am gândit ce să fie cu acest tânăr. Teamă de el nu aveam, fiindcă această persoană îmi era cunoscută din vis. Se apropie de noi şi-mi dă bună ziua. Eu i-am mulțumit şi mă întreabă:

- Mai aveți de cules?

Eu i-am răspuns că mai avem.

- Dar singure culegeți?

Eu răspund:

- Singure culegem; tata a plecat acasă cu un car de bostani şi noi culegem jos.

El îmi zice:

- Bine faceți. Dar pe mine mă cunoşti?

Eu îi răspund că îl cunosc, că aseară săptămână l-am văzut în vis.

El îmi zice:

- Adevărat este, dar ce ți-am spus m-ai ascultat?

Apoi ridică mâna înspre răsărit şi îmi zice:

- Uite tu acolo!

Eu m-am uitat şi văd că venea pe norii cerului o lumină de statura unui om şi lucea ca soarele. Eu când am văzut această lumină, am zis: „Ce să fie?” El îmi zice:

- Ce, nu cunoşti?

Eu îi răspund:

- Cum să cunosc la aşa depărtare?

El îmi zice:

- Mai uită-te o dată!

Când mă uit a doua oară această lumină strălucea mai tare. Eu îi spun:

- Nu e prăpădul lumii?

El îmi zice:

- Nu e nimica. Mai uită-te o dată!

Atunci mă uit a treia oară; această lumină se apropie de noi şi văd un om în mijlocul ei. Atunci îi spun tânărului:

- Văd un om!

Tânărul îmi zice:

- Este Mântuitorul! Nu te teme!

Pe mine atunci m-a cuprins un cutremur, căci mă gândeam cum am să stau în fața Mântuitorului, cine ştie cum are să-mi vorbească şi cum n-am să ştiu să-i răspund. Dar tânărul îmi zice:

- Nu te teme de aceasta, să vezi ce blând vorbeşte!

Atunci, sora mea, văzându-mă ***schimbată la față*** şi auzind ce vorbesc, îmi zice:

- Ce este cu tine, Lico? Te-ai schimbat cu totul. Ce vezi şi cu cine vorbeşti? Eu nu văd nimic.

Atunci, eu îi spun:

- Acesta este tânărul care mi-a zis să facem sfânta cruce!

Ea îmi zice:

- Cum tu îl vezi şi eu nu-l văd? N-am şi eu ochi ca ai tăi?

Eu am tăcut din gură, că am văzut că acea persoană ce venea pe norii cerului înconjurată de lumină a venit în dreptul nostru şi cobora în jos în fața noastră, sus, de la pământ jumătate de metru. Eu când am văzut această persoană, nu mi-a mai fost frică, căci avea o față blândă, ochii albaştri şi lini, barbă blondă, mustățile la fel, răsucite şi băgate în barbă, părul în două părți, lăsat pe umeri, făcut inele; îmbrăcat într-o mantie albă, lungă până jos de i se vedeau degetele de la picioare şi largă la mâneci. Unde sta cu picioarele avea ceva alb, iar în jurul Lui o rază de lumină. Eu, când L-am văzut aşa de frumos, Îl priveam, nemaiputându-mă sătura de

frumusețea Lui. El îmi dă bună ziua. Eu îi mulțumesc şi El mă întreabă:

- Mai aveți de cules?

Eu îi spun:

- Mai avem.

El mă întreabă:

- Dar singurele culegeți?

Eu îi răspund:

- Tata a plecat acasă cu un car de bostani şi noi culegem jos.

El îmi zice:

- Bine faceți.

Apoi întinde mâna către tânăr şi mă întreabă:

- Pe acest tânăr îl cunoşti tu?

Eu îi spun că îl cunosc, că aseară săptămână l-am văzut în vis.

El mă întreabă:

- Dar ce ți-a spus, l-ai ascultat?

Eu îi spun:

- Da, l-am ascultat.

El îmi zice:

- Dar la preoți şi la primărie ai spus?

Eu îi răspund:

- Da, le-am spus.

El îmi zice:

- Te-au crezut?

Eu îi răspund:

- Atunci am văzut când le-am spus că m-au crezut, dar în urmă nu ştiu ce-or mai fi vorbit.

Eu, ca cel care nu mai văzusem niciodată aşa ceva, mă uitam cu mare atenție la El. El mă întreabă:

- Ce te uiți aşa la mine? Oare nu Mă cunoşti?

Eu spun:

- De unde să Te cunosc? De când sunt, aşa om nu am văzut!

Şi îmi zice atunci:

- Nici n-a fost, dar nici nu este. EU SUNT LUMINA LUMII! EU SUNT MÂNTUITORUL VOSTRU, care mântuie toată lumea.

Eu am început să mă închin, mirându-mă, şi spuneam:

- Eu până acum nu Te-am mai văzut!

El îmi zice:

- Nu mă arăt la toți şi nici totdeauna. Apoi îmi spune:

- Să spui la preoţii din comuna voastră şi la săteni să deschidă sfânta biserică, că este păcat când face slujbă, afară trece lumea pe drum şi râde, nu-şi ia pălăria din cap să respecte sfânta biserică. Atunci eu îi spun:

- Lasă că am să le spun (fiindcă biserica noastră fusese în reparaţie şi preoţii făceau slujba în pridvor). Apoi îmi zice:

- Mergi să mă petreci până la capăt?

Eu îi spun:

- De ce să nu merg? Lepăd sacul de la gât, care era cu porumb şi-l las jos. Sora mea Ghiniţa, când a văzut că am lăsat sacul jos, a început să ţipe. Atunci mă întorc către dânsa şi îi zic:

- De ce ţipi tu, Ghiniţo? Ea îmi zice:

- Cum să nu ţip, o fierbinţeală de foc m-a ajuns şi un bânzar bâzâie să-mi ia auzul. Eu, care nu simţeam nimic, îi spun:

- Fii pe pace şi vino şi tu după mine!

Şi mă întorc iarăşi către Mântuitorul. Când am dat să pornesc, Mântuitorul a trecut în dreapta mea, iar tânărul în partea stângă. Am plecat pe drumul de la mijlocul bucăţii şi mă uitam la Mântuitorul cum mergea prin aer. Am ajuns la grămada de porumb, unde culesem şi pusesem jos. Acolo aveam şi coşul cu mâncare învelit cu bulendre (haine). Stă în loc şi îmi zice:

- Ce aveţi voi în coş? Oare mâncaţi azi de dulce?

Eu îi răspund:

- Nu mâncăm de dulce, că este sfânta vineri. Mama ne-a pus nouă poame (struguri).

- Aşa să spui la lume: că sunt trei zile de post pe săptămână: lunea, miercurea şi vinerea.

Eu, care ştiam că sunt numai două zile de post, îi răspund:

- Bine, am să spun. Dar ştiu că lumea n-are să mă creadă, căci ştiu că lunea nu e zi de post.

El atunci iar îmi zice:

- Lasă, am eu grijă; cine o crede bine, cine nu, am Eu grijă; tu eşti datoare să spui. Vezi colea, v-am dat păpuşoi să nu muriţi de foame şi tot felul de roade aveţi pe pământ, pe faţa pământului şi lumea este tot rea. *Eu de mult am voit să vă pierd, dar nu M-am îndurat de ruga Maicii Mele, că stă pururea în genunchi şi se roagă: Iartă-i şi de astă dată!* Şi oamenii o înjură şi o necinstesc şi ea are răni la genunchi, stând şi rugându-se pentru voi!

Eu am început să plâng şi am zis:

- Cred că aşa o fi! Suntem răi. Şi am dat iarăşi să pornim. Apoi îmi zice:

- Cuvintele care le-ai vorbit cu Mine să le spui la lume şi să nu te ruşinezi!

- Am să le spun, şi de ce să mă ruşinez? Dar ştiu că lumea nu are să mă creadă.

- Lasă, că o să creadă, va vedea ea când va veni focul cel mare şi moartea cea înfricoşată, atunci va fi prea târziu!

Eu îl întreb:

- Matale de ce nu calci pe pământ?

Lasă privirea în jos şi puțin zâmbind îmi zice:

- Eu nu calc pe pământ, că pământul s-a spurcat.

Eu îi răspund:

- Cred că aşa o fi.

Apoi se întoarce cu fața către mine, având degetele în forma sfintei cruci şi îmi face semnul sfintei cruci în față, zicându-mi:

- Să Mă asculți!

Eu i-am răspuns:

- Lasă, că am să Te ascult!

Apoi, se înălță în sus, către răsărit, până s-a acoperit de nori. Am rămas cu sora mea şi cu tânărul, care îmi zice:

- Ia seama bine, Acesta este Mântuitorul Hristos, are să mai vie la tine, să nu-ți mai fie frică.

Eu îi răspund:

- Nu-mi mai este frică de acum, *căci Îl cunosc!*

Tânărul îmi zice:

- Mergi la cules. Când întorc capul să văd pe unde se duce, văd că parcă îl luase un vânt şi trupul lui s-a prefăcut ca într-un abur. Atunci am cunoscut puterea lui Dumnezeu. M-am întors înapoi cu sora mea la cules, i-am povestit şi ei ce văzusem şi auzisem. Ea îmi zice că n-a văzut nimic, doar un zgomot a auzit. Între timp, a venit şi tata, căruia i-am povestit întâmplarea. Răbdare nu am mai avut să lucrez şi am mers în sat la părintele paroh şi la domnul primar cărora le-am povestit şi lor vedenia. Părintele paroh a făcut cunoscut la autoritățile bisericeşti, iar domnul primar la popor.

VEDENIA din 20 NOIEMBRIE 1937

La 20 noiembrie 1937, când eram la rugăciune, văd că drept la sfintele icoane, în casă, apare o rază de lumină. Când iau seama bine, văd chipul Maicii Domnului. Eu am început să mă închin şi să mă rog:

Prea Sfânta Fecioară îmi zice:

- Vasilico, aveţi să puneţi sfânta cruce într-un loc unde sunt 15 crime făcute; acolo este vărsat sânge de creştini nevinovaţi, unde se vor face slujbe de preoţii bisericii.

Apoi a dispărut.

VEDENIA din 27 NOIEMBRIE 1937

În ziua de 27 noiembrie 1937, veneam de la Sfânta biserică, ajungându-mă din urmă o femeie. Pe drum vorbeam cu dânsa despre credinţă. Am ajuns în dreptul porţii noastre, având în mână o sticlă de aghiazmă, care, ca şi cum mi-ar fi tras-o din mână cineva, a căzut jos pe o piatră fără a se sparge, numai gâtul a sărit, parcă l-ar fi retezat cineva. Deşu sticla era răsturnată, aghiazma nu s-a vărsat deloc. Am luat-o de jos şi am intrat în casă, povestind şi părinţilor întâmplarea. Am intrat în altă cameră să mă dezbrac de haine şi, deoadată văd că trece prin faţa mea o pasăre albă, care se aşează pe umărul drept şi aud că-mi zice cu glas omenesc: „Nu te dezbrăca, ieşi afară!". Am ieşit afară. Când, ce să vezi? Tânărul de mai înainte îmi zice:

- Haide să-ţi arăt unde să aşezi Sfânta Cruce!

Când mi-a zis tânărul aceste cuvinte, m-am pomenit într-o clipă pe un loc cunoscut de mine şi îmi zice:

- Stai aici şi fii smerită!

Deodată, văd că apare la răsărit un nor care sta sus de la pământ, mai înainte. Abia îi auzeam glasul de sus ce era. În mâna dreaptă ţinea un toiag, cu care făcea semnul crucii şi îmi zice:

- Aici am ales locul în faţa vrăjmaşilor mei, aici o să puneţi Sfânta Cruce, care este puntea voastră de trecut la Mine!

Eu i-am răspuns:

- Bine, aici avem s-o punem!

- Să spui la preoţi ca în fiecare Vineri să facă slujbă la această Sfântă Cruce!

El îmi făcu apoi semnul sfintei Cruci şi îmi spuse să ascult ce va spune tânărul şi dispăru în nori. Plecând apoi cu tânărul spre casă îmi zise:

- Cunoşti locul?

Eu i-am răspuns:

- Da, îl cunosc.

- Tu ştii cine sunt eu?

- De unde să ştiu?

- Eu sunt Simion Stâlpnicul.

- Bine. El îmi zice:

- Vasilico, tu te vei purta de azi înainte în negru şi îmbrobodită. Eu i-am făgăduit că aşa mă voi purta. Apoi, el îmi zise:

- Să spui la lume că orice om ce va fi certat cu neamul, cu vecinul, cu orice om să se împace şi să nu mai trăiască în ură şi duşmănie, ci să se iubească unii pe alții. Să le spui să nu mai fure, să nu mai lucreze duminicile şi în zilele de sărbătoare. Când aud clopotul să meargă la biserică. Să nu mai înhame caii şi boii la căruțe, ducându-se pe la treburile lor, că e mare păcat. Duminica e zi de odihnă, trebuie să se odihnească şi animalele. Să le spui să nu mai înjure de lucrurile sfinte, că-i păcat de moarte. Să le spui să țină cele patru posturi de peste an şi zilele din cursul săptămânii.

Eu îi răspundeam la toate cuvintele lui:

- Bine, am să le spun.

Apoi el mă întreabă:

- Dar când veneai la biserică, ai văzut pe diavol în calea ta?

- Nu l-am văzut.

- N-ai fost atentă, dar diavolul ți-a ieşit în cale şi ți-a luat sticla din mână, ca sticla să se sfarme, aghiazma să se verse şi tu să faci păcat. Ai văzut că sticla nu s-a sfărâmat.

Eu îi răspund:

- Da, am văzut.

Se dă câțiva paşi mai departe de mine şi zice:

- Mergi sănătoasă!

Atunci am văzut că parcă l-a luat un vânt şi trupul lui s-a prefăcut într-un abur. Atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, Sfânta Cruce s-a făcut pe acel loc şi sfințirea a fost pe ziua de 10 decembrie 1937.

VEDENIA din 12 DECEMBRIE 1937

În ziua de 12 decembrie 1937, dimineața am fost la biserică. După ce s-a spus crezul, văd drept la Sfânta uşă Împărătească, sus, pe sfânta catapeteasmă, pe Domnul Iisus Hristos, care se uita peste toată lumea care era în biserică. Se mută drept la sfânta icoană a Mântuitorului şi îmi făcu semn cu mâna să mă duc la El. Eu m-am dus în fața Mântuitorului şi stam să văd ce-mi zice. Şi Îl aud:

- Ai venit la biserică, Vasilico?

- Da, Doamne.

- Bagă de seamă, după ce se termină slujba, însoțită de preoții bisericii, vei merge la sfânta Cruce şi după slujba ce se va face de preoți, voi face o minune!

Eu Îl întreb:

- De bine, Doamne?

- Da, de bine.

Apoi, a tăcut. Eu nu am mai avut răbdare şi am plecat la sfânta Cruce, însoțită de lumea din biserică, care m-a văzut că am plecat. N-a trecut mult şi au venit şi preoții la sfânta Cruce ca să săvârşească slujba. Această sfântă slujbă a fost făcută de 12 preoți. După ce s-a terminat sfânta slujbă, părintele paroh a predicat la lume. Apoi, am spus la lume toate câte vorbisem şi cum Îl văzusem pe Mântuitorul. Văd totodată o umbră în partea dreaptă. Această umbră îmi dădea peste mâna dreaptă şi mă făcea să mă uit în sus. Prima dată când m-am uitat, am văzut deasupra preoților un om bătrân, cu barba albă şi păr stufos, care sta cu mâinile întinse deasupra preoților. Eu, când L-am văzut, am lăsat privirea în jos, că nu puteam privi la El. Nu a trecut mult timp şi umbra îmi dă iarăşi peste mâna dreaptă. Iarăşi m-am uitat în sus, atunci văd că stă deasupra preoților Domnul Iisus Hristos, care vorbise cu mine. Eu, când L-am văzut, L-am recunoscut şi am zis în mintea mea că e Mântuitorul.

Apoi, dintre bolnavii care erau adunați în jurul sfintei Cruci, văd că se ridică o femeie plângând cu hohote şi spunând mulțimii care era acolo:

- Uitați-vă, eu sunt Profira de la Maluri, din județul Râmnicu Sărat. De doi ani şi jumătate de când sunt înțepenită cu mâinile la piept şi acuma bunul Dumnezeu S-a milostivit şi mi-a dat drumul. Uitați-vă: pot să fac semnul sfintei Cruci şi pot să mişc mâinile!

După aceasta, preoții, ascultând cuvintele Mântuitorului, făceau slujbe în fiecare zi.

VEDENIA din 17 DECEMBRIE 1937

În ziua de 17 decembrie 1937, când îmi făceam rugăciunea, mi-a apărut Mântuitorul înconjurat de raze de lumină şi mi-a vorbit:

- Roagă-te pentru cei care sunt depărtați de Biserică, că-i greu de sufletele lor!

Eu i-am răspuns:

- Da, Doamne.

- Tu să spui la toată lumea să meargă la biserică, în fiecare duminică şi sărbătoare, că de păcătoşi ce sunteți, urmează să mergeți de acasă până la biserică în genunchi, lingând țărâna pământului, dar voi nici pe picioare nu vă duceți! E greu de voi! Să spui la lume: dacă n-au să se pocăiască, am să trimit o ploaie cu foc şi pucioasă.

Iar eu am răspuns:

- Bine, Doamne, aşa am să spun.

După aceea, S-a făcut nevăzut.

VEDENIA din 6 IANUARIE 1938

În ziua de Bobotează, anul 1938, când eram în biserică şi se săvârşea sfânta Liturghie, am văzut în sfântul Altar stând sus, deasupra sfintei Mese, pe Mântuitorul îmbrăcat ca un preot cu veşminte şi înconjurat de mulți îngeri albi ca zăpada, şi mari, şi mici.

Când citea preotul sfânta Evanghelie, ieşeau îngeri mulți, mici, din sfântul Altar şi se aşezau pe umărul drept la toți cei care stăteau în genunchi, iar pe cei care erau în picioare, îi ocoleau şi apoi intrau în sfântul Altar. Când a ieşit preotul cu sfintele daruri, iarăşi am văzut cum o mulțime de îngeri se aşezau pe umeri, la oamenii care stăteau în genunchi. Iar deasupra preoților erau trei îngeri şi au trecut fiecare la locurile lor. Când au intrat preoții în sfântul Altar, au intrat şi îngerii fiecare la locurile lor.

Şi Mântuitorul a stat tot timpul înconjurat de îngeri deasupra sfintei Mese, până la terminarea sfintei slujbe.

VEDENIA din 28 IANUARIE 1938

În ziua de 28 ianuarie 1938, după ce s-a terminat sfânta slujbă la sfânta Cruce, a predicat părintele paroh al comunei noastre. Apoi m-am suit şi eu pe tribună şi în timp cât ţineam discursul către popor a apărut într-un nor Mântuitorul, care mi-a spus:

- Vasilico, să spui lui Ioan Jalbă şi Ştefan Nedelcu să facă o cruce de lemn de 5 metri înălţime şi după aceasta să mergi la Ioan Cucu şi la Neculai Lupoaie şi asemenea să facă o cruce de 5 metri înălţime. Să te duci şi la proprietarul Gogu Gheorghiade din comuna Şerbăneşti şi să-i spui să facă o cruce de 5 metri înălţime. Eu atunci Îi spun:

- Doamne, de ce mă trimiţi la aceste persoane şi la acest boier, căci pe acest boier nu-l ştiu.

- Nu spune că nu-l ştii, că Eu te voi îndrepta la el.

După aceea îmi spune:

- Mergi şi la Dumitru Ciubotaru şi la Ştefănică Ciubotaru şi să spui şi tatălui tău, ca şi ei câte trei să facă o cruce de 9 metri înălţime.

Eu îi răspund:

- Da, Doamne, am să le spun.

Apoi îmi zise:

- Să-Mi urmezi ca să-ţi arăt locul unde trebuie aşezate. Să ai în mâna ta patru lumânări şi unde ţi-oi lăsa semn, să faci cu lumânarea semnul sfintei Cruci şi s-o laşi jos.

Şi din mâna Mântuitorului au căzut pe pământ patru stele în patru colţuri, la fiecare loc unde trebuia înfiptă sfânta Cruce. După aceasta, am trecut la loc pe tribună şi îmi spune:

- Cheamă pe Dumitru Tecuceanu de la Cahul, care este mut şi surd, precum şi pe Mariţa de la Siliştea, jud. Tecuci, care este cuprinsă de duhul cel rău, şi pe Domnica de la Slobozia Conachi – întinde mâna peste aceste trei persoane şi le spune: „Credinţa lor îi va vindeca!” Acest surd şi mut să stea trei vineri la sfânta slujbă, căci îi va veni graiul şi auzul.

Dumitru Tecuceanu din Cahul, care a fost mut şi surd, după trei vineri, i-au venit graiul şi auzul. El care nu vorbise şi nu auzise de când era de 4 ani, când a auzit, a început să strige aşa: „Eu aud ce vorbeşte sora Vasilica”. Lumea care ştia că el a fost mut şu spune că şi aude, plângea de mila lui.

Apoi, Mântuitorul pleacă, înconjurând lumea care se adunase la sfânta slujbă, iar ***în urma Lui cădeau fulgi albi ca de zăpadă*** şi lumea spunea: „ce fel de ninsoare este numai asupra celor adunați la slujbă?” ***Dar aceia nu erau fulgi de zăpadă, ci era puterea lui Dumnezeu, care se cobora pe lume.*** După ce Domnul a făcut înconjurul lumii adunate la sfânta slujbă, iarăşi a venit la mine, spunându-mi:

- Iată, aceste suflete le-am spălat cu Duh Sfânt şi spune-le ca de acum să nu mai greşească ceea ce au făcut până acum.

Mulțimea adunată, văzând minunile şi vindecările care le-a făcut Mântuitorul Hristos, striga: *„Doamne, iartă-ne! Doamne, iartă-ne!, căci de acum nu vom mai greşi!”.* Dar n-a trecut mult şi unii din cei care strigau: „Doamne, iartă-ne!” strigau după câteva luni moartea mea. Totuşi, eu mă rugam pentru dânşii, că-i vedeam că sunt nenorociți şi nu ştiu ce fac.

VEDENIA din 3 FEBRUARIE 1938

Vineri, 3 februarie 1938, pe când stam la rugăciune în casă, văd că apare în dreptul sfintelor icoane o rază de lumină puternică, în mijlocul căreia era Mântuitorul. Dar supărat Îl aud că-mi zice:

- Vasilico, ce te rogi pentru toți? Oare nu te simți păcătoasă?

Eu i-am răspuns:

- Cum să nu mă simt păcătoasă?

- Atunci de ce nu te rogi numai pentru tine?

- Doamne, mi-ai spus să mă rog pentru cei depărtați de biserică, că e greu de ei, şi eu, de milă, mă rog pentru toți.

Atunci îmi spune mâniat:

- Nu pot să mai rabd! Focul îl trimit pe acest pământ!

Deodată apare în partea dreaptă a Mântuitorului Prea Sfânta Fecioară Maica Domnului, înconjurată de o lumină, îmbrăcată în negru, cu o năframă neagră lăsată pe cap, de nu se vedeau ochii, decât numai lacrimile care-i curgeau pe obraji. Sta cu mâinile încleştate şi se ruga către Mântuitorul. Văd pe Mântuitorul că întoarce capul către dânsa şi o întreabă: *„De ce Mamă, plângi?”.* Şi n-a răspuns nimic Sfânta Fecioară. Iarăşi o întreabă: *„Pentru ce, Mamă, plângi?”.* Atunci am auzit un glas plin de durere zicând: *„Plâng, Fiul Meu, ca să-i ierți şi de astă dată!”.*

- Nu pot, Mamă, să-i mai iert, căci au făcut păcate mari, strigătoare la cer! Nu mai îndrăzni şi de astă dată să mă opreşti!

Atunci, Măicuța Domnului, cu lacrimi în ochi, curgând la vale pe obraz şi frământându-şi mâinile zice: *„Iartă-i, Fiul Meu, şi de astă dată!”*. Apoi Mântuitorul zice: *„Le-am dat timpuri bune, dar ei – tot răi. Le-am dat secetă, ei tot răi. Le-am dat pagube, ei nu vor să se întoarcă. IATĂ, PE TINE CA PE O MAMĂ TE ASCULT, DAR CA UN DUMNEZEU N-AŞ PUTEA SĂ TE MAI ASCULT”*... Atunci, Prea Sfânta Fecioară s- aplecat către Mântuitorul şi deodată a dispărut. Şi Mântuitorul se întoarce spre mine, zicându-mi:

- Vezi cât se roagă Maica Mea pentru voi? De nu s-ar fi rugat Ea pentru voi, de mult v-aş fi pierdut! *Iată, acum să spui la lume să faceți o Sfântă Cruce de marmură neagră, cu chipul Maicii Mele pe dânsa, asemenea cu aceea de la Vlad Țepeş.*

VEDENIA din 4 MARTIE 1938

Vineri, 4 martie 1938, când eram la rugăciune, mi-a apărut Mântuitorul şi mi-a zis:

- Vasilico, tu ştii ce se petrece în satul vostru?

- Nu ştiu, Doamne.

- În sat la voi sunt 294 femei care au aruncat copiii lor prin grâu şi prin porumb. Vai de sufletele lor! Mai trageți nădejde să moşteniți acest pământ?

Eu când am auzit aceste cuvinte, nu ştiam unde mă aflu.

Apoi, iar îmi zice:

- Tu ştii ce se petrece în sat la voi?

Eu îi răspund:

- Nu ştiu, Doamne.

- În sat la voi sunt 112 oameni care trăiesc ca câinii, necununați. Vai de sufletele lor. Încă mai trageți nădejde să moşteniți acest pământ?

Şi îmi spune a treia oară:

- În sat la voi sunt 7 femei, care, când la Biserică se face Sfânta Liturghie, ele umblă cu necuratul în mână să facă pe fiicele lor să se mărite. Vai de sufletele lor. Şi creştinii în duminici şi sărbători, în loc să meargă la biserică, înfundă cârciumile, bând, fumând şi înjurând Numele cel Sfânt. Vai de sufletele lor. Oamenii care fumează nici la ziua Judecății nu vor vedea fața Mea, pentru că Eu i-am lăsat curați şi am pus o părticică de dumnezeire într-înşii, iar ei acum afumă această părticică încât nici cât voi pune degetul n-am să am curat. Spune la lume să se lase de păcate!

VEDENIA din 10 MARTIE 1938

Într-o duminică am fost la un cerc preoțesc. Unii preoți m-au îndemnat ca atunci când voi avea vedenii să pipăi persoana văzută ca să văd ce-oi simți.

În ziua de 10 martie, pe când îmi făceam rugăciunea în fața sfintelor icoane, deodată văd că apare Mântuitorul. Eu, când L-am văzut, mi-am adus aminte de ce m-au sfătuit preoții şi am încercat să-L pipăi. Atunci îndată am simțit un vântişor care m-a trântit jos şi n-am mai văzut, nici n-am mai auzit nimic. Apoi, a venit mama şi m-a ridicat.

VEDENIA din 13 MAI 1938

Sâmbătă, 13 mai 1938, când mă pregăteam să merg în comuna Mândreşti, județul Tecuci, unde eram chemată, m-am dus la sfânta Cruce ca să mă închin, iar după rugăciune mă îndreptam spre casă. Între fântână şi sfânta Cruce s-a lăsat un nor negru până la pământ. Eu am început a plânge şi am zis că s-a terminat cu mine. Deodată, am văzut că din nor apare Mântuitorul, care-mi spune:

- Mergi în lume şi spune cuvintele care ți le-am dat Eu, căci îmi este greu de voi, din ce în ce pământul se spurcă, iar Eu nu Mă mai pot lăsa pe pământ.

Deodată, văd că face un semn la dreapta şi la stânga şi atunci a apărut un număr de tineri, cărora nu le ştiam numărul. Toți erau îmbrăcați în alb şi cu brâu roşu încinşi, de mătase. Fiecare ținea în mână câte o flacără de foc, încât numai poruncă aşteptau ca să lase focul pe pământ. Atunci Mântuitorul îmi arată cu degetul şi-mi spuse:

- Uite ce vine peste voi – focul şi nenorocirea. Spune lumii să se pocăiască!

De la flăcările pe care le țineau tinerii în mână venea o dogoreală puternică. Eu puneam mâna la fată, întorcând capul şi într-o parte şi într-alta. Trei zile după aceea am simțit usturimea ochilor. După aceea, a făcut semn cu mâna şi tinerii au dispărut.

Apoi Mântuitorul îmi spune:

- Încă mai au îndrăzneală să spună că nu le dau ploaie şi aleargă după sfintele icoane. Au decât cuvântul Meu sfânt pe care L-am lăsat scris în Evanghelia Mea, ce mai este? Nu vor să asculte de cuvântul Meu, nu vor să asculte de slujitorii Mei, care sunt preoții?

Dacă lumea se va întoarce, toate vor fi bune, iar de nu, focul şi nenorocirea vor veni peste voi!

Apoi, Mântuitorul întinde mâinile în lături şi văd cum norii cei negri dispar şi El îmi zice:

- *Mergi şi mărturiseşte cuvintele Mele şi Eu voi fi cu tine şi te voi scăpa de la toate!*

Apoi, dispăru în nori!

VEDENIA din 31 MAI 1938

Marți, pe ziua de 31 mai 1938, venind de la sfintele Cruci, unde aprinsesem candelele, ajungând în dreptul cârciumei lui Ghiță Iancu, m-am uitat spre dânsa. Văd apărând în pragul cârciumei un călugăr. Acest călugăr se uită la mine şi mă ajunge din urmă. Şi el mă întreabă:

- De unde vii dumneata?

- Am fost la sfintele Cruci de am stins felinarele şi am potrivit candelele.

- Uite, ducându-te dumneata în fiecare seară şi dimineață, obosindu-te, cine te plăteşte?

- Cine să mă plătească? N-am nevoie de plată pe acest pământ. Atunci el îmi zice:

- Uite, eu sunt trimis de starețul nostru, n-ar fi bine să mergi la o mănăstire?

- De două săptămâni mă munceşte gândul să merg, să plec la o mănăstire, dar aştept, doar s-o milostivi Sfânta Fecioară să-mi spună.

El îmi zice:

- Hai cu mine.

Eu i-am răspuns:

- Eu mă duc la o mănăstire de maici.

El îmi zice:

- Păi la maici te duc eu.

Eu i-am răspuns că nu merg. El atunci îmi răspunde:

- Nu-ți place viața în mănăstire? Eu îi răspund:

- Ba da, îmi place. Apoi el îmi zice:

- Ducându-te dumneata în atâtea sate şi oraşe, obosindu-te, cine te plăteşte?

Eu i-am răspuns:

- Vai de mine, de la ce mănăstire eşti? Căci vedeam că cuvintele lui nu sunt primite de sufletul meu.

- Lasă că am să-ți spun. Şi scoate un carnet din buzunar şi un creion şi spune:

- Scrie dumneata pe carnetul acesta că ai să vii la noi.

Eu, deodată, m-am gândit că smerenia e mai bună decât toate şi îi spun că nu mă scriu, că nici nu ştiu bine să scriu.

Atunci el îmi zice:

- Nu este nevoie, scrie numele dumitale, că doar, uite, mai sunt, nu eşti numai dumneata.

Eu îi răspund:

- Nu mă scriu.

El îmi spune:

- Scrie-te, că te pomenim în mănăstire.

Eu i-am răspuns:

- M-a scris Tatăl Ceresc şi mă pomeneşte El.

Atunci el s-a schimbat, n-am mai fost călugărul de la început. Plin de mânie, ridică mâna în sus să dea în mine. Apoi, îmi zice:

- Ai de gând să-mi iei toată suflarea?

Dar eu numai atâta am zis:

- Înapoia mea, satană, suflarea toată Dumnezeu să ți-o ia, căci eu n-am nici o putere.

El se repede a doua oară zicându-mi:

- Ai de gând să mergi în toate părțile să-mi iei toată suflarea?

Atunci eu îi spun:

- Blestematule, în focul ghenii să rămâi şi toată suflarea Dumnezeu să ți-o ia!

În clipa când ziceam aceste cuvinte, o mână nevăzută lovindu-l în cap cu un bolovan de foc, l-a amestecat cu pământul. Eu am rămas plin de spaimă şi gândindu-mă că acesta n-a fost călugăr de mănăstire, ci a fost diavol prefăcut în chip de călugăr, căci el vedea gândul meu pe care-l aveam.

VEDENIA din 27 APRILIE 1938

Un tânăr s-a vorbit cu părinții mei care mă creşteau şi au pus la cale căsătoria mea cu sila. Eu, aflând toate acestea, mă rugam la Prea Sfânta Fecioară să nu mă lase, căci vedeam că nu este voia lui Dumnezeu.

Miercuri, a patra zi de Paşti, când mă rugam la Prea Sfânta Fecioară ca să mă scape din tot necazul care căzuse peste mine, deodată văd că apare Prea Sfânta Fecioară, înconjurată de raze puternice de lumină şi îmi vorbeşte:

- Vasilico, nu te mai plânge, că nu vei avea nici un mire pe acest pământ. Eu voi fi cu tine şi te voi scăpa de la toate. Pregăteşte-ți armele tale asupra diavolului, căci îl vei călca în picioare.

Apoi, a dispărut.

VEDENIA din 10 IUNIE 1938

Vineri, înaintea pogorârii Duhului Sfânt, în 1938, am avut o vedenie deosebită de celelalte. Mi s-a arătat un om bătrân, părul capului şi barba îi cuprindeau tot corpul. Eu, de frică, am început să țip şi să fug, dar deodată aud că-mi zice:

- Vasilico, stai! Nu fugi!

Atunci m-am întors înapoi, El mi-a zis:

- *Nu mai plânge, eu sunt TATĂL CEL CERESC, care vă ține pe voi pe pământ.* De când nu v-a plouat?

- Cam de mult nu ne-a plouat, îi răspund.

- Nici nu vă dau ploaie în curând, căci nu mi s-au ascultat poruncile. De ce nu s-a aşezat sfânta Cruce de marmură?

Eu am răspuns:

- Nu este gata. El îmi zice:

- *Să mergi la cei mai mari ai țării şi să le spui toate vedeniile câte ai avut până acum.*

Eu am început a plânge şi îi spun:

- De ce mă trimiți la cei mai mari ai țării? Eu sunt o copilă? Cine mă bagă în seamă?

El îmi zice:

- Lasă, nu zice că eşti copilă. ***Eu voi fi cu tine.***

Eu am răspuns că nu am nici un ban şi cum o să merg. El mi-a spus:

- Mergi de caută sub masa din chilia ta şi vei găsi bani cât îți trebuie.

Şi căutând, am găsit. Apoi, îmi zice:

Să mergi la colonelul Coman din Tecuci şi el te va însoți. De n-au să asculte toate câte ți le-am dat voi ridica domn peste domn şi împărat peste împărat şi focul şi nenorocirea va veni peste voi!

Apoi aud: *"O, poporul Meu ales, nu ştiţi ce vă aşteaptă!"*

Apoi deodată, faţa nu I-am mai văzut-o; lasă în urmă un miros de smirnă şi nu l-am mai văzut.

VEDENIA din 2 IULIE 1938

În ziua de 2 iulie 1938, când mă pregăteam să merg la prăşit, văd în curte o lumină ca un globuleţ. Eu m-am gândit că o fi o comoară acolo şi am vrut să sap să văd ce-o fi. Când m-am apropiat de locul acela am auzit un glas: "Nu săpa, că nu vei găsi nimic, ci aici să faci o chiliuţă, unde să-ţi duci viaţa, ieşind din casa părinţilor tăi. Aşa am făcut.

VEDENIA din 27 IULIE 1938

După ce unchiul meu care m-a crescut (Ion Barbu) mă certa că nu vreau să mă căsătoresc, eu am încercat să intru la o mănăstire de maici, dar nu m-au primit, că ziceau că le stric obiceiurile cu vedeniile mele. Ştiind că nu sunt primită, m-am hotărât să mă îmbrac bărbăteşte, să-mi tai părul şi să mă duc la o mănăstire de călugări, că numai aşa n-o să fiu cunoscută.

După câteva zile de rugăciune, văd că apare Maica Domnului, în ziua de 27 iulie 1938, pe când mă rugam dimineaţa şi îmi zice:

- Vasilico, să cumperi o pâine şi să o duci să o sfinţească preotul din sat şi să iei şi o sticlă de aghiazmă sfinţită tot de preot şi să te duci la Schitul Sihastru. Să stai trei săptămâni şi să nu-ţi fie altceva mâncarea ta decât să mănânci seara din pâinea aceea şi să bei aghiazmă, că la întoarcerea de acolo îţi voi da un dar.

Apoi dispăru, lăsând un miros de smirnă.

Aşa am făcut, şi la întoarcere, după trei săptămâni, acasă am avut o vedenie să facem sfânta mănăstire, a noastră de fecioare.

VEDENIA din 5 AUGUST 1938

În ziua de vineri, 5 august 1938, am fost la sfânta mănăstire Sihastru, judeţul Tecuci. Când eram la rugăciune, cam la ora 11, sub un cireş, în curtea mănăstirii, văd un părinte în faţa mea. Îmbrăcămintea lui era deosebită de a călugărilor din mănăstire. În mâna dreaptă avea un baston şi la capătul bastonului avea o măciulie galbenă. Eu m-am aplecat şi am cerut blagoslovenie. El, cu vocea blândă, mă întreabă:

- Da ce faci, Vasilico?

Eu îi răspund:

- Uite, îmi fac rugăciunile mele. El îmi zice:

- Bine faci, Vasilico. Sfânta Cruce de marmură neagră aveți s-o puneți la biserica Maicii Domnului, care are să se facă.

Eu îi răspund:

- Bine, acolo o vom pune.

Acest părinte avea scris pe piept două litere galbene. Mă întreabă:

- Cunoşti aceste două litere care sunt pe pieptul meu?

Eu îi răspund:

- Da, le cunosc. El îmi zice:

- Ce sunt? Eu îi răspund:

- **A** şi **P**. El îmi zice:

- Iată, eu sunt Apostolul Pavel. Se dă la spatele meu şi dispare.

VEDENIA din 21 AUGUST 1938

După întoarcerea mea de la schitul Sihastru, vineri 21 august 1938, după terminarea slujbei la sfintele Cruci, a apărut Mântuitorul într-un nor şi îmi zice:

- Să iei două fete cu tine şi să mergi la câmp unde m-am arătat şi să faci trei zile rugăciune.

Apoi, am plecat însoțită de două surori pe deal, unde avusesem prima vedenie. Am ajuns acolo, am căzut în genunchi şi am început să facem rugăciune. Deodată, văd că vine un nor pe jos. Când mă uit atentă, văd în acel nor două figuri. Iau bine seama şi cunosc figura Mântuitorului. Se apropie de noi şi atunci cunosc şi pe Maica Sfântă Fecioară. Noi, mai înainte, căutasem locul unde se arătase mai întâi şi am pus un semn, semn care a fost pus greşit. Aud vocea Mântuitorului:

- Urmează-Mă!

Când m-am sculat de jos, s-au sculat şi fetele după mine şi Mântuitorul, dându-Se deoparte cam patru metri, întinde mâna dreaptă şi văd cum cade din mâna Mântuitorului o lumină puternică, care a intrat în pământ. Aud că-mi zice:

- AICI SĂ FIE ALTARUL MEU! AICI SĂ RIDICAȚI O MĂNĂSTIRE, ÎN CINSTEA MAICII MELE. SĂ FIE UN SCHIT CÂT DE SĂRAC DE MAICI, DAR NUMAI FECIOARE. ACEASTĂ

MĂNĂSTIRE SĂ POARTE NUMELE MAICII MELE! CĂ DACĂ N-AR FI FOST MAICA MEA SĂ SE ROAGE PENTRU VOI, DEMULT V-AŞ FI PIERDUT!

Eu, auzind toate acestea, deşi ştiam că fonduri nu aveam, dar m-am gândit că Domnul Dumnezeu, care porunceşte, va ajuta şi se va face, am răspuns:

- Da, Doamne. Se va face. Apoi, îmi zice:

- Mai înainte de vreme am vorbit prin gura preotului de la Sihastru! Iată, acum îl pun conducătorul fecioarelor. Eu l-am întrebat:

- Dar eu să vin la mănăstire?

- Da, ai să vii.

Apoi Prea Sfânta Fecioară mi-a spus:

- Să cânți cântarea îngerească "Sfinte Dumnezeule", de care îngerii se bucură în cer.

Ea sta cu fața blândă şi ne privea cum stam noi în genunchi. Văd că întoarce spatele la noi. Eu am început rugăciunea, a rămas un miros puternic de smirnă, iar din norii care erau împrejurul Mântuitorului şi a Prea Sfintei Fecioare a rămas mulțime de îngeri, care ne înconjuraseră pe noi. Eu vedeam pe fete că se uitau în sus, dar tăceam din gură. După ce terminăm rugăciunea aud, că-mi spun:

- Ce miros de smirnă, surioară! Dar uite ce de fluturaşi sunt pe sus, tare sunt frumoşi şi albi.

Eu le spun:

- Vedeți frățiile voastre?

Ele îmi răspund:

- Da, vedem.

Şi iarăşi îmi spun:

- Noi am auzit ce ți-a spus Mântuitorul frăției tale.

Apoi îmi spun tot ce vorbisem cu Mântuitorul. Eu le spun:

- Adevărat este! Hai să mergem în sat, să spunem la lume.

Şi am mers cu toatele spre sat, cântând "Sfinte Dumnezeule". Eu tot drumul am plâns, căci ştiam că locul unde culesesem porumb este al tatălui meu, care mă creştea, şi îmi era teamă că n-are să mi-l dea. Ajungând acasă, îi spun tatei şi îl aud că zice: "Locul nu este al meu, ci al lui Dumnezeu". Apoi, tatăl meu a dat act sfintei Episcopii de Roman, ca pe acel loc să se zidească sfânta mănăstire.

Auzind fecioarele credincioase această dumnezeiască vedenie, s-au înscris mai multe inse, hotărându-se ca tinerețea şi toată viața lor să şi-o petreacă în mănăstire, dând părinții lor cu mare dragoste zestrea fetelor – Mănăstirii Maicii Domnului.

VEDENIA din 2 SEPTEMBRIE 1938

După ce am avut vedenia să facem mănăstirea, eu am fost îndemnată de unii credincioşi să ajunez un timp mai îndelungat, ca să primesc mai mare dar.

În ziua de 2 septembrie 1938, după 5 zile de ajunare, când mă rugam în chilia mea, după masă, văd că apare înaintea mea un înger, ce ținea în mână o bucățică de pâine albă şi-mi zice:

- Deschide gura, ia şi mănâncă aceasta! Întăreşte-te şi nu mai ispiti pe Domnul.

Eu am mâncat toată pâinea aceea şi pe urmă îngerul s-a făcut nevăzut şi a lăsat în chilia mea un miros de smirnă. Apoi, crezând că a fost îngerul meu păzitor, din botez, am încetat ajunarea şi m-am hotărât ca, pe viitor, să las totul la hotărârea lui Dumnezeu.

VEDENIA din 9 SEPTEMBRIE 1938

Sfătuindu-mă mulți să nu mai cred în vedenii şi auzind că în alte locuri se fac multe minuni şi vindecări, m-am îndoit puțin în inima mea despre lucrarea lui Dumnezeu cu mine şi socoteam că sunt ispitită de diavolul.

În ziua de 9 septembrie 1938, pe când mă rugam la sfânta Cruce, unde a poruncit Domnul să fie altarul mănăstirii, fiind tulburată de acele gânduri, deodată am simțit că se atinge o mână de umerii mei de la spate. M-am întors să văd cine este, dar n-am văzut pe nimeni.

Îndată după aceasta, s-a simțit un cutremur puternic şi mi-a apărut în față Mântuitorul, care mi-a zis:

- *Să nu te mai îndoieşti de lucrarea Mea, ci să crezi! În alte locuri se vindecă trupurile,* ***AICI SE VOR VINDECA SUFLETELE!***

Şi a dispărut, lăsând în urmă un miros frumos de smirnă.

VEDENIA din 26 OCTOMBRIE 1938

În ziua de Sfântul Dumitru, anul 1938, am venit de la biserică. Eu scriam o scrisoare prin care înştiințam pe un frate de

ziua când trebuia să mă duc la satul Tecucelul Sec, judeţul Tecuci, să mărturisesc cuvântul Domnului, unde eram chemată de părintele paroh şi de săteni.

Deodată, aud un fâlfâit între candele şi apare un copil, cam de vreo 5 ani, care se aşează pe masă şi mă întreabă:

- Ce faci?

Eu i-am răspuns că scriu o scrisoare. El îmi zice:

- Dar ce scrii tu acolo? Eu îi răspund:

- Scriu o scrisoare în care am hotărât ziua în care mă duc la Tecucelul Sec.

El îmi zice:

- Ia citeşte-o ca să aud şi eu. Eu m-am ridicat în picioare şi am citit scrisoarea. El îmi spune:

- N-ai să te mai duci când ai hotărât tu. *Uite, eu sunt Îngerul Gavriil trimis de Părintele Ceresc, să-ţi spun să mergi în lume ca să mărturiseşti pocăinţa, căci vor veni timpuri grele. Nu va trece mult şi toate scripturile se vor aduna şi toate cărţile sfinte. Atunci veţi dori să mai auziţi cuvântul lui Dumnezeu, dar nu veţi mai avea de unde să-l auziţi.*

VEDENIA din 12 DECEMBRIE 1938

În ziua de 12 decembrie 1938, mă aflam în chilia mea şi mă rugam cu lacrimi la Maica Domnului ca să mă ajute, că eram mult încercată de necazuri. Deodată, văd că apare Maica Domnului, bust, învăluită de lumină şi ţinea în mână o tăviţă cu două inele de aur pe ea.

Eu am început să mă rog şi văd că Maica Domnului întinde spre mine un inel şi-mi zice:

- Primeşte, Vasilico!

Eu întind mâna să-l primesc, dar Maica Domnului trage inelele şi-mi zice:

- Să te sileşti să-l primeşti, fără a te mâhni de ispitele şi încercările ce vin din afară.

Şi a dispărut, umplând chilia de smirnă.

VEDENIA din 23 DECEMBRIE 1938

Vineri dimineaţa, pe 23 decembrie 1938, la ora opt m-am dus în chiliuţa mea cântând: *"Sfinte Dumnezeule"* să fac curăţenie. M-am aplecat să adun preşurile de pe jos şi cum cântam "Sfinte

Dumnezeule" aud o voce: *"Mai cântă încă o dată această cântare măreață!"* Eu am căzut în genunchi şi am început să cânt iarăşi "Sfinte Dumnezeule".

Deodată, nu mi-am mai simțit corpul şi m-am pomenit în palate mari, foarte luminoase. Vedeam că e ceva necunoscut de mine, totuşi cântam. Văd în fața mea pe un scaun de o frumusețe rară, că stă Mântuitorul îmbrăcat în ca preot, în sfinte odăjdii galbene, pe cap avea o mitră împodobită cu pietre scumpe, ce nu mai văzusem niciodată.

În mâna dreaptă avea o cruce care strălucea, iar în partea dreaptă a Mântuitorului sta Prea Sfânta Fecioară pe un scaun la fel cu al Mântuitorului şi îmbrăcată cu veşminte galbene, care străluceau ca soarele. În stânga Mântuitorului erau o mulțime de preoți, parte din ei erau tineri, iar ceilalți erau foarte bătrâni, iar în mână țineau câte un baston, având la capăt o măciulie galbenă. În partea dreaptă a Prea Sfintei Fecioare era o mulțime de femei, toate îmbrăcate în alb, cu părul lăsat pe spate şi toate aveau pe cap câte o coroană, dar nu erau toate coroanele la fel, unele erau împodobite, iar altele erau mai simple.

Aud glasul Mântuitorului:

- Iată, avem să-ți dăm un dar. Ce doreşti de la noi?

Eu, care nu-mi doream nimic, decât viața monahicească, am zis:

- Doamne, ştii ce doreşte sufletul meu!

Atunci, deodată, văd în față chipul meu îmbrăcat monahiceşte. Eu am început să plâng şi am zis:

- Doamne, sunt eu vrednică de aşa ceva?

Iar Mântuitorul cu voce blândă îmi zice:

- Râvna şi dragostea ce o ai pentru această viață, iată că ți-am arătat.

Apoi, văd că întoarce privirea către preoți şi parcă le-ar fi făcut un semn. Deodată, preoții încep să cânte, dar mărturisesc că aşa cântare frumoasă n-am auzit niciodată. Şi întreb:

- Doamne, de ce cântă preoții?

- Se veselesc că ți-ai ales cea mai frumoasă parte!

Eu am tăcut. După câteva minute le face semn să tacă şi se uită la acele femei, ce stau lângă Sfânta Fecioară, parcă le-ar fi făcut un semn, văd deodată pe acele femei tânguindu-se. Plângeau. Eu, când am văzut, m-am mâhnit.

- Doamne, de ce plâng acele femei?

Domnul îmi zice:

- Plâng pentru acei care stau în întuneric – păcătoşii.

Apoi, după câteva minute, le face semn să tacă, se uită către preoți, le face semn să plece. Preoții pleacă. Unde se duc nu ştiu. Apoi, face semn şi la femei să plece şi ele. Dispar.

Aud că-mi zice Prea Sfânta Fecioară:

- Bucură-te, că ți-ai ales cea mai frumoasă parte! Bagă de seamă, să faci şapte scufii de călugărie.

Eu îi răspund:

- Prea Sfântă Fecioară, mă ştii că eu nu ştiu să le fac, că n-am văzut cum se lucrează.

Prea Sfânta întinde pe mână o pânză neagră, având în mână o scufie ca a maicilor şi îmi zice:

- Aşa ai să le lucrezi.

Mi-am întipărit în minte cum trebuie lucrate. Ştiind că eu nu am bani cu ce să le fac am zis:

- Prea Sfântă Fecioară, eu n-am cu ce să le fac.

Dar Măicuța Domnului îmi zice:

- De nimic să nu duci grijă. Eu voi avea grija ta. Iubeşte tăcerea mai mult ca toate şi încredințează-te Domnului Dumnezeului tău!

Apoi, n-am mai văzut nimic în fața mea, mi-am văzut chilia mea, cum era şi mai înainte.

VEDENIA din 31 MARTIE 1939

Joi, 30 martie 1939, am intrat în grădina noastră, unde tata pregătise să pună zarzavaturile. Eu, cum mă uitam cântând, văd că apare în fața mea o persoană îmbrăcată ca Arhanghelul Mihail. Aud că mă întreabă:

- Ce faci, Vasilico? Eu îi răspund:

- Ce să fac? Mai plivesc în grădină. El îmi zice:

- Iată, eu am venit să-ți spun că de postul, rugăciunea şi milostenia ce faci tu, ți s-a pregătit în cer un scaun de mărire.

Eu, auzind aceste cuvinte şi simțindu-mă că nici un bine nu am făcut înaintea lui Dumnezeu, îl întreb:

- Cine eşti? El îmi zice:

- Eu sunt Mihail. Eu iarăşi îi spun:

- Bagă de seamă, Sfinte Mihaile, n-oi fi trimis la mine, eu nimic bun n-am făcut înaintea lui Dumnezeu, sunt o păcătoasă. El îmi zice:

- Nu zice că eşti păcătoasă, că sunt trimis să-ți spun aceste cuvinte.

Eu, ridicând ochii către cer, m-am închinat şi am zis:

- Doamne Dumnezeule, nimic bun n-am făcut înaintea Ta, sunt o păcătoasă!

Deodată, acest mincinos care îmi sta în față a dispărut. Eu, gândindu-mă la spusele lui, mă întrebam: "N-o fi fost diavolul?" Şi-am hotărât să înalț rugăciuni ca să-l depărtez.

VEDENIA din 31 MARTIE 1939

A doua zi, la 31 martie 1939, când îmi făceam rugăciunea în chilie, văd că apare Prea Sfânta Fecioară. Eu, cu frica de la îngerul din ajun, am ridicat imnul de slavă către Prea Curata Fecioară:

- Bucură-Te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu Tine! Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre!

Atunci, Prea Sfânta Fecioară a dat o rază de lumină atât de puternică, că eu n-am putut să privesc şi am lăsat capul în jos. Apoi, aud vocea Prea Sfintei:

- Iată, îți dau voie să te uiți la Mine!

Eu ridic privirea către Prea Sfânta Fecioară. Dânsa îmi zice:

- Ce te rogi pentru Dumitra, care e plecată de pe acest pământ? Roagă-te pentru omenirea care slujeşte păcatului.

Eu mă rugam pentru o copilă de 4 ani, care murise arsă de foc şi îi răspund:

- Prea Sfântă Fecioară, mama ei mi-a spus ca să mă rog.

Prea Sfânta aud că-mi zice:

- Scris a fost aşa să fie. *Scris este că la ziua Judecății, Eu voi întâmpina pe Dreptul Judecător cu fecioarele, iar îngerii cu pruncii. Prunc ori fecioară, ce va fi, pentru întâmpinare, trebuie să plece de pe pământ în dureri şi suferințe grele.*

Apoi, eu întreb:

- Prea Sfântă Fecioară, ce fel de înger a fost acela de aseară?

Prea Sfânta îmi răspunde:

- Acela este duşmanul sufletului tău. Bagă de seamă, cele trei virtuți pe care le-ai ales, luptă-te cu dânsele până la sfârşit, că îl vei învinge!

Apoi dispare. Atunci am văzut că diavolul are puterea de a lua chip de înger.

VEDENIA din 3 MAI 1939

Miercuri dimineața, la ora 6,30, pe când îmi făceam sfânta rugăciune, înainte de cei 6 psalmi, după ce am făcut două metanii, văd în chilia mea, în partea de răsărit, o lumină mare. Eu m-am aplecat, făcând a treia metanie şi când m-am ridicat văd în acea lumină pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, îmbrăcat în sfinte veşminte, ca un preot. Ce avea pe cap nu ştiu să spun fiindcă n-am mai văzut de când sunt aşa frumusețe rară.

În dreapta Mântuitorului sta Sfânta Sa Maică, Fecioara Maria, îmbrăcată în doliu, cu ochii plini de lacrimi şi mă privea pe mine. Eu am îngenunchiat şi am început să citesc cei 6 psalmi. Cât am citit, Sfânta Fecioară a stat în fața mea. După ce am terminat, Mântuitorul îmi zice:

- Roagă-te mult şi posteşte, ca să se zdrobească diavolul, ce lucrează contra fecioarelor.

Eu am început să plâng, Domnul îmi zice:

- Pentru aceasta te-am ales din lumea aceasta, în care nu am unde să-mi plec capul, să lupți pentru viața veşnică, nu pentru aceasta care-i atât de scurtă. ***Luptă şi munceşte pentru sfântul schit, că scris este din veac că în acest schit sărac nu va locui nici un suflet, decât cel ce este pentru jertfă. Munceşte pentru viața veşnică, pentru că se apropie anii durerilor.***

Apoi, a dispărut.

VEDENIA din 27 MAI 1939

Vineri dimineața, în ziua de 27 mai 1939, eram în chilia mea cu sora Paraschiva Matei şi cântând "Apărătoare Doamnă" apare o rază de lumină puternică. Eu îi fac sorei Paraschiva să se uite. Dânsa, neputând suferi, iese din cameră. Ascultând ce-mi spune Prea Sfânta Fecioară, aud:

- Vasilico, să trimiți actele tale la sfânta Episcopie să-ți vie aprobarea să primeşti scufia, chipul monahicesc. Dim cele şapte scufii care ți-am poruncit să le faci, una este a ta, aceea care ai făcut-o cu icoana Sfintei Treimi, o vei primi din mâna maicii Leonida, din mănăstirea Buciumeni, județul Tecuci.

Apoi a dispărut. Eu am ascultat cuvintele Prea Sfintei Fecioare şi am trimis actele maicii stareţe la mănăstirea Buciumeni, rugând-o să primesc chipul monahicesc, care-l doream cu atâta dragoste. Maica stareţă, supusă cuvântului Prea Sfintei Fecioare, mi-a trimis actele la sfânta Episcopie de Roman, primindu-mă ca soră de mănăstire până ce se lucrează mănăstirea noastră.

VEDENIA din 10 IULIE 1939

În ziua de 10 iulie 1939, după ce m-am întors de la Bucureşti, când am ajuns acasă, printre alte vorbiri ce am avut cu ai mei, după o lipsă de trei săptămâni, mama mi-a spus că luni, 10 iulie, să merg la prăşit de vie, împreună cu sora mea mai mică şi cu nepotul meu.

Eu am răspuns mamei:

- Bine, eu merg, dar am îndatoriri faţă de Dumnezeu să merg la Sfânta Cruce a Maicii Domnului să fac rugăciuni, pomenind credincioşii care mi-au dat pomelnice.

Văzând părerea lor, ca să merg numaidecât, şi pe de altă parte vrând să-i ascult, m-am dus. În timpul când prăşeam, cam pe la ora 11 aud un glas care mă strigă pe nume:

- Vasilico! Eu i-am răspuns:

- Aud.

Mama a întrebat cui îi răspund. Eu îi spun:

- Dar ce, nu m-ai strigat? Mama mi-a zis:

- Vezi cine te strigă.

Eu m-am apucat iarăşi de prăşit. După aceea n-a mai trecut mult timp şi iarăşi aud că mă strigă.

- Vasilico! Eu i-am răspuns:

- Da, aud, ridicându-mă în sus de la treaba ce o făceam în momentul acela ca să văd cine mă strigă.

Văd pe o creangă a nucului din faţa noastră o pasăre albă, de mărimea unui boboc de gâscă cu aripi, dar capul ei era ca al unui copil mic. Când am văzut am strigat tare:

- Ce pasăre frumoasă!

Atunci o putere m-a atras aproape de copac. Această pasăre îmi vorbea cu glas de om şi îmi zice:

- Ai venit la prăşit?

Eu i-am răspuns:

- Da, am venit.

- Ai fost la Bucureşti?

- Da, am fost.

- Dar ți-ai luat acolo o sarcină. Să te duci la Sfânta Crucea Maicii Domnului, căci eu te însoțesc.

Eu i-am răspuns că mă duc. Apoi m-am întors către ai mei, care erau foarte atenți la convorbirea mea. Întrebându-i dacă au auzit şi ei ceva, sora mea mi-a spus că a auzit vorbind, dar nu înțelegea, nepotul meu mi-a spus că a văzut un porumbel alb, iar mama a văzut în locul acela o lumină albă, mare.

După ce le-am povestit cum a fost, m-am dus spre casă în sat. Cum am dat să plec, această pasăre îmi iese înainte şi îmi zice:

- Ştii să cânți "Sfinte Dumnezeule"? Eu i-am răspuns:

- Da, ştiu. Şi ea mi-a zis:

- Cântă!

După ce am început să cânt, şi împreună cânta şi ea, după a treia cântare repetată, mi-a zis:

- Rea s-a mai făcut lumea! Eu i-am răspuns:

- Da, ştiu. Pe urmă a dispărut.

Am ajuns acasă, am luat cartea de rugăciuni şi pomelnicele amintite şî ducându-mă la locul unde se făcea sfânta mănăstire de maici fecioare, am îngenunchiat lângă Sfânta Cruce a Maicii Domnului, împreună cu două fete, făcându-mi rugăciunile. Seara am rămas acolo, făcând priveghere şi rugăciuni.

Pe la ora 1 noaptea ne-am culcat şi am adormit puțin. M-a trezit apoi din somn un zgomot de clopot şi am ieşit afară din bordei, unde mă odihneam, să văd ce este. M-am dus la Sfânta Cruce a Maicii Domnului şi îngenunchind, m-am închinat. Am auzit şi mai tare clopote sunând şi coruri cântând cântece bisericeşti.

În timpul acesta vine şi moş Ilie Badiu, paznicul mănăstirii. Întrebându-mă ce fac, i-am răspuns că mare este puterea lui Dumnezeu, spunându-i şi lui ce am auzit (clopote şi cântări). El mi-a răspuns:

- De multe ori aud în acest loc clopote sunând şi coruri cântând. Apoi ne-am retras, dând slavă lui Dumnezeu, pentru câte face El.

VEDENIA din 11 IULIE 1939

A doua zi de dimineață, 11 iulie 1939, după ce am terminat rugăciunea, am luat un ibric de tămâie şi smirnă ce era acolo şi m-am dus să tămâiez locul sfintei mănăstiri. Când am ajuns cu

tămâia la sfânta Cruce de lemn, unde a poruncit Dumnezeu să fie altarul sfintei mănăstiri, am văzut pe Prea Sfânta Fecioară deasupra sfintei Cruci, înconjurată de 6 îngeri, 3 în dreapta şi 3 în stânga Ei. Eu, am îngenunchiat şi am început să mă rog la Dânsa: "Sfântă Fecioară, ce a fost cu sunetul clopotelor şi acel cor minunat ce cânta aseară?"

Prea Sfânta Fecioară îmi zice:

- Acestea sunt clopotele cereşti, iar corul ce ai auzit este corul îngerilor ce slujesc cu Fiul Meu şi Mântuitorul vostru, care face slujbă întotdeauna. Voi amânați din zi în zi, căutând să faceți ziduri înalte (schitul), dar amânarea voastră este zadarnică. Când veți voi să-l mai faceți nu mai este primit, fiindcă nu mai aveți timp, căci anii durerilor v-au cuprins. ***Aceste suflete care îşi vor petrece viața în acest loc, prin rugăciunile şi chinurile ce li se pregătesc, vor câştiga Țara Românească!***

Eu am început să plâng, iar Prea Sfânta Fecioară îmi zice:

- Nu te teme! Căci Eu voi fi cu voi şi vă voi scăpa de toate!

VEDENIA din 4 AUGUST 1939

Vineri, în ziua de 4 august 1939, mă aflam la sfânra mănăstire Sihastru, de călugări, din comuna Buciumeni, județul Tecuci. După utrenia de dimineață, stau în curtea sfintei mănăstiri, cu mai multe surori şi frați în Domnul nostru Iisus Hristos, unde ne povestea părintele stareț din viețile sfinților. Eu mă pregăteam să merg în grădina sfintei mănăstiri să-mi fac obişnuita rugăciune şi să citesc cărți religioase şi în loc să merg acolo *m-am pomenit pe cel mai înalt deal din fața sfintei mănăstiri.* Eu, văzându-mă în acea pădure, în locul acela, mă gândeam că cine m-a adus pe mine acolo, fiindcă eu nu ştiam nimic. Uitându-mă în toate părțile, nu vedeam pe nimeni decât sfânta mănăstire în vale. Atunci am îngenunchiat şi am început a face rugăciuni, din cartea ce o aveam la mine.

Tot timpul cât am făcut rugăciunea, m-a cuprins un miros de smirnă şi uitându-mă de unde vine acest miros de smirnă, n-am văzut decât păsările care cântau împrejurul meu. În rugăciunile mele, am citit şi Acatistul Maicii Domnului. Când am început a citi sfântul Acatist, două mâini au început să mă pipăie de la cap tot corpul, până au ajuns la vârful picioarelor. Eu m-am uitat să văd cine mă pipăie şi n-am văzut pe nimeni. În timpul acesta mai multe glasuri de femei şi, când mă uit, am văzut fetele care veniseră cu

mine la sfânta mănăstire, împreună cu părintele stareț. Mă căutau pe la poalele dealului în strigăte de chemare. Eu îi vedeam pe toți, dar nu puteam să le răspund, pentru că mi se punea un nod în gât, deşi erau foarte aproape de mine. Ei, văzând că nu mă găsesc, s-au retras cu toții la mănăstire. Am început din nou să mă rog, dar înspre asfințit, văzând că se face seară, am zis în gândul meu: "Cine m-a adus oare pe acest deal şi cine mă va scoate de aici?" Totuşi, mi-am pus nădejdea în Dumnezeu şi am zis: "*Fă Tu, Doamne, ce vrei cu mine!*"

Deodată, aud toaca vecerniei la sfânta mănăstire. Atunci ridic mâinile în sus şi zic din adâncul sufletului: "*Fie voia Ta*!"

În clipa aceea, o putere nevăzută m-a scos din pădure şi m-a lăsat la poarta sfintei mănăstiri. Când au văzut toți aceia că vin înspre ei, au alergat înaintea mea cu lacrimi în ochi şi mă întrebau unde am fost, fiindcă ei m-au căutat şi nu m-au găsit. Atunci le-am povestit aşa cum a fost, îngrozindu-se toți de cele auzite. După sfânta slujbă a vecerniei, m-am dus eu şi închinătorii ce se găseau la acea sfântă mănăstire împreună cu călugării la locul acela. Când am ajuns ne-a cuprins iarăşi mirosul de smirnă; punându-ne cu toții în genunchi, ne-am rugat slăvind pe Dumnezeu pentru purtarea şi mila Lui cea mare, ce o are pentru noi, nevrednicii şi păcătoşii.

VEDENIA din 11 SEPTEMBRIE 1939

În ziua de 11 septembrie 1939, am fost la biserica din *comuna Cristian, județul Braşov*, pentru propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu.

La vremea când s-a făcut binecuvântarea sfintelor Daruri, am văzut o lumină mare, argintie, intrând în sfântul Potir, prin mâinile preotului. M-am închinat atunci în locul unde mă aflăm, iar după terminarea sfintei Liturghii i-am mărturisit cele văzute preotului slujitor.

VEDENIA din 26 OCTOMBRIE 1939

În ziua de 26 octombrie 1939, de Sfântul Dumitru, după ce am luat masa cam pe la ora 13,00 am ieşit din bordei afară şi mergeam către chilia părintelui duhovnic. Când m-am înapoiat în bordei văzui pe fața mea un înger alb ca zăpada, strigându-mă pe nume. Când l-am văzut, cu sufletul plin de bucurie, mă uitam la

dânsul negrăind nimic, dar zâmbeam de frumusețea lui. Sora Ileana Codrescu, văzându-mă că râd, a chemat pe o altă soră şi mă urmăreau amândouă, neştiind de ce râd.

Deodată văd pe Sfântul Înger zburând deasupra sfintei Cruci, spre sfântul Altar. Eu mă uitam după dânsul să văd unde se duce. Deodată, s-a oprit şi văd pe Mântuitorul Iisus Hristos, care mi se părea că stă pe un scaun, îmbrăcat în haine arhiereşti. Culoarea hainelor era albastră. Când L-am văzut, am ridicat mâinile în sus şi cu lacrimi în ochi am căzut în genunchi, rugându-mă. Deodată văd că nu mai pot rosti nimic din gură şi aud glasul Mântuitorului, zicându-mi:

- Vasilico, norodul strigă asupra ta că biserica se face pentru voi! (Apoi ridică mâna în sus şi zice):

- Iată biserica voastră!

Atunci am văzut că se desface cerul în două şi s-a format o scară poleită cu aur. Apoi văd sus o biserică măreață, din care ieşeau raze de lumină. Eu am strigat cu glas tare:

- Doamne Iisuse, Dumnezeul meu, ia-mă şi pe mine acolo!

Domnul nu mi-a răspuns nimic, întorcând spatele către mine. Deodată, am simțit două mâini care m-au apucat de subțiori. Am rămas atunci cu trupul în nesimțire, însă vedeam cum într-o clipă am ajuns la acea biserică pe care o văzusem sus. De-a dreapta bisericii era Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, îmbrăcată în veşminte galbene, ce străluceau ca soarele. Iar pe cap purta o cunună, despre care nu pot spune cum era, fiindcă în nici o icoană nu am văzut-o aşa de împodobită.

De pe altă parte a bisericii, am văzut un părinte cu mantie pe el şi în mâna dreaptă ținea o sabie. La un semn al Mântuitorului, uşile bisericii s-au deschis.

Mântuitorul a intrat în biserică. Eu simțeam acele mâini ce mă purtau de subțiori că mă bagă în biserică. Văzând-o aşa de luminoasă, am strigat cu glas tare:

- Cine slujeşte în această biserică?

Domnul mi-a zis:

- Aici slujesc îngerii până la venirea fecioarelor celor înțelegătoare!

VEDENIA din 5 IANUARIE 1940

Vineri, în ziua de 5 ianuarie 1940, pe la ora 13, am ieşit afară din bordeiul unde locuiam şi iată ce văzui: un părinte monah cu o haină pe el zdrenţuită, cu încălţămintea ruptă de se vedeau degetele, cu un culion vechi de tot şi cu un băţ în mână. Când l-am văzut, cu inima zdrobită de mila lui, m-am aplecat şi făcându-i metanie, i-am zis:

- Blagosloveşte, părinte! El mi-a răspuns:

- Dumnezeu să te blagoslovească, fiica mea! Eu l-am întrebat?

- De unde vii, taică părinte? El mi-a răspuns:

- De pe cale lungă, fiica mea, flămând şi rufos, după cum vezi. Vorba lui duioasă m-a făcut să plâng şi am zis:

- Taică părinte, noi azi ajunăm şi nu avem ce vă da de mâncare, dar să cer puţină pâine de la o soră, la care i-a adus mama ei de acasă.

El îmi răspunde:

- Dacă vrei... apoi zice: staţi bine în bordei?

Eu îi răspund:

- Mulţumim lui Dumnezeu! Apoi îi spun:

- Taică părinte, acum e frig şi sfinţia ta eşti gol, nu rămâi la noi? El mă întreabă:

- Dar am loc? Eu i-am răspuns:

- Rog eu pe părintele nostru să te primească în chilie la dânsul. El îmi răspunde:

- Bine.

Apoi, eu, văzându-l aşa rufos, mi s-a făcut milă de el şi am zis:

- Taică părinte, am eu două rase. Vrei să-ţi dau una sfinţiei tale căci nu se cunoaşte că-i de soră.

El îmi spune:

- Dacă vrei...

Atunci, plină de bucurie, cobor pe scări în bordei, zicându-i:

- Nu vii în bordei la noi?

El nu mi-a răspuns nimic. Văzând că nu-mi răspunde nimic, l-am trimis în chilie la părintele nostru. Am intrat în bordei, am tăiat pâinea ce o aveam şi am ieşit afară. Văzând că nu mai este părintele călugăr unde l-am lăsat, am mers în chilie la părintele nostru, crezând că este acolo, dar nu l-am găsit. Atât ştiu că am zis: "O, Doamne, unde s-o fi dus părintele cel străin?" Alerg fuga în alt bordei, unde locuieşte un frate bătrân, şi-l întreb:

- N-ai pe nimeni înăuntru, frate? El îmi zice:

- N-am, soră.

Ies afară, tânguindu-mă că unde s-a dus. Mi-a venit un gând să mă duc în biserică să văd, poate o fi acolo şi merg să-l caut. În fața bisericii văd pe Domnul nostru Iisus Hristos, sus, în aer, tânăr şi frumos, în haină albă, cu părul lăsat pe umeri şi cu mâinile ridicate de la cot în sus, arătându-mi razele şi zicând, cu o voce blândă:

- Iată, Vasilico, pe Cel ce-L cauți tu! ***Nu-ți vreau pâinea, nici haina ta, ci îți vreau dragostea!***

VEDENIA din 11 MARTIE 1940

Mă aflam în casa doamnei Lucia Costin din Bucureşti şi după terminarea sfintelor rugăciuni, stând la o masă, de la icoana Sfântului Gheorghe din camera în care mă aflam, a ieşit o rază puternică de lumină către mine. Îndată am îngenunchiat şi am început a mă ruga către Maica Domnului, zicând: "*Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-Te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu Tine! Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre!*"

Deodată, din acea lumină apare Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, îmbrăcată în doliu, zicându-mi:

- Vasilica, nu te mâhni de încercările ce vin asupra ta, ci veseleşte-te! Țara Românească şi poporul este încercat în necazuri şi ispite grele, dar să nu se mâhnească, că este o țară sfântă şi un popor ales de Dumnezeu. Va trece prin necazuri mari, căci 4 neamuri voiesc s-o împartă, dar Eu vă voi ocroti. AM IUBIT NEAMUL ROMÂNESC ŞI-L VOI IUBI PÂNĂ LA SFÂRŞIT, DAR VOI SĂ VĂ RUGAȚI!

Auzind aceste sfinte cuvinte de durere pentru țara mea, am început să plâng. Atunci Sfânta Fecioară, mângândui-mă cu cuvinte dulci, îmi zice:

- Tu vrei să primeşti schima monahală ? (călugăria)

Eu, care ardeam de aşa lucru, dar socotindu-mă nevrednică, am zis:

- Prea Sfântă Stăpână, îmi cunoşti dorințele sufletului meu. Atunci îmi zice:

- Iată, vei primi ceea ce ai dorit, atunci când Eu am adormit pe pământ şi am înviat în cer – 15 august. Aşa cum m-am bucurat Eu cu Fiul Meu în cer, să te bucuri pe pământ cu surorile tale. Iar numele tău de călugărie să fie acela pe care l-ai dorit (Veronica). ***Din toate fetele ce le ai la mănăstire, două vor avea o misiune mare înaintea lui Dumnezeu.***

După aceasta, s-a învăluit în lumină şi nu s-a mai văzut.

VEDENIA din 16 IULIE 1940

Într-o vineri, 16 iulie 1940, pe la ora 13, mergeam prin grădina de zarzavat a sfintei noastre mănăstiri. Deodată aud pe cineva în urma mea strigându-mă pe nume. M-am gândit cine să fie la ora asta, fiindcă ştiam că surorile se odihnesc puțin. Mă uit în urma mea şi iată văd un sfânt înger, stând cam la doi metri înălțime deasupra pământului, de o frumusețe rară, cu un păr auriu, lăsat pe umeri, cu voal bleu deschis, înfăşurat pe tot corpul şi cu aripi a căror frumusețe nu o pot spune. Cu o voce dulce îmi spune:

- Ce faci, Vasilico? Eu i-am răspuns:

- Ieri am pus surorile să curățe varza şi ceapa de buruieni şi acum am venit să văd ce au făcut ele.

- Bine faci, Vasilico, să priveghezi în toate. Iată, eu sunt înger trimis de Împărăteasa Cerului şi Milostiva pământului, să-ți vorbesc ca negreşit în ziua de 15 august să primeşti îngerescul chip.

Eu i-am răspuns:

- Bine. Iar el îmi zice:

- Să păstrați curățenia în mănăstire, că aşa îi place Maicii lui Dumnezeu. Eu i-am răspuns:

- Da.

Apoi, nu l-am mai văzut.

VEDENIA din 15 AUGUST 1940

În această zi, de 15 august 1940, s-a făcut trecerea mea în monahism. A venit vremea să mă îmbrac în haina monahicească. Eu tremuram toată, socotindu-mă nevrednică. Venind să mă ia sub mantie cuvioasa maică Leonida Vrânceanu de la sfânta mănăstire Buciumeni, județul Tecuci, socoteam că a venit însuşi îngerul. Un glas străin îmi zice:

- "*Nu te teme sora noastră, de acum treci în partea noastră*".

Mă uitam în toate părțile să văd cine vorbește și n-am văzut nimic, ci numai lumea care era adunată la praznic. M-a luat nașa pe sub mantie și am ajuns la locul unde trebuia să fac răstignirea și să depun făgăduința înaintea lui Dumnezeu. Când m-au răstignit în chipul sfintei Cruci, înaintea sfântului Altar, am văzut în partea dinspre răsărit pe Mântuitorul, stând pe scaun, îmbrăcat în veșminte arhierești, înconjurat de mulțime de preoți și sfinți îngeri, a căror mulțime nu o pot spune. De-a dreapta Mântuitorului era Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, însoțită de mulțime de sfinte femei tinere, îmbrăcate în alb și cu părul pe spate și pe cap purtau coroane. Sfânta Fecioară era îmbrăcată într-un veșmânt alb, care strălucea mai mult decât soarele și pe cap purta o coroană, a cărei frumusețe nu o pot spune. Sfânta Fecioară ședea tot pe scaun, ca și Mântuitorul, înconjurată de acele sfinte femei.

VEDENIA din 8 SEPTEMBRIE 1940

În ziua de 8 septembrie 1940, mă aflam în sfântul Paraclis, unde împreună cu alte două surori împodobeam icoana Maicii Domnului. Trecând înspre strana din dreapta, să văd cum arată icoana, îmbrăcată mai de departe, mi s-a părut că Maica Domnului mișcă și m-ar mustra pentru ceva. Eu, recunoscând că sunt o netrebnică, am spus surorilor:

- Ieșiți afară, ca să mă rog puțin, singură.

După ieșirea lor afară, am îngenunchiat înaintea sfintei Icoane, rugându-mă. Deodată se deschide ușa altarului dinspre miază-noapte. Mă uit să văd cine este, fiindcă știam că nu este nimeni înăuntru. Când mă uit, văd stând în ușă un tânăr îmbrăcat în mantie, cu părul pe spate și foarte frumos. Când l-am văzut am căzut cu fața la pământ și am început să plâng. El, cu vocea blândă, îmi spune:

- Maică Veronică, ridică-ți fața de la pământ!

M-am ridicat în genunchi și am început să mă rog către el:

- Sfinte al lui Dumnezeu, oare am greșit înaintea Sfintei Fecioare, că am îmbrăcat în chip îngeresc pe surorile mele? (îmbrăcasem cu scufii șase fecioare). El îmi zice:

- N-ai greșit și ai să mai îmbraci, dar să nu mai faci până nu vin eu să te vestesc. Și să nu le mai dai voie să iasă din mănăstire

până nu te rogi şi vei vedea un semn, care îți va fi descoperit mai târziu.

Eu i-am răspuns:

- Dar eu să ies? El îmi răspunde:

- Vei ieşi până te va opri Stăpâna, de Dumnezeu Născătoare!

Deodată, îmi amintesc că oriunde merg văd înaintea mea o lumină şi întreb:

- Sfinte al lui Dumnezeu, oare ce văd eu cu adevărat să fie de la Dumnezeu?

El îmi răspunde:

- Da, da, de la Dumnezeu este. *Este sfântul şi dumnezeiescul înger Mihail, care păzeşte Țara Românească şi te apără şi pe tine. Nu poate oricine să-l vadă, că este atât de împodobit de lumină dumnezeiască, încât tu numai sabia i-o vezi.*

Când am auzit vorbind de țara mea am întrebat:

- Oare în țara noastră va fi război?

Sfântul atunci se retrage în sfântul Altar, închizând uşa şi nemaivorbind nimic. Mă scol şi intru în sfântul Altar să văd dacă este acolo. Însă nu l-am mai văzut.

VEDENIA din 22 OCTOMBRIE 1940

Venisem la Braşov ca să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu, miercuri, 22 octombrie 1940. Mă aflam în casa doamnei doctor Stinghie, unde am fost găzduită. Pe la 9 dimineața, pe când citeam pravila mea călugărească, văd lumină mare în camera în care mă aflam, acoperind toate icoanele de la răsărit. Eram în cameră cu d-na Elisabeta Teodorescu din Focşani, care m-a însoțit la Braşov.

În acea lumină apare Prea Sfânta Fecioară în doliu. Când a apărut Sfânta Fecioară am exclamat:

- Vai de mine, este Prea Sfânta!

Doamna Elisabeta Teodorescu, când m-a auzit vorbind, s-a uitat şi dânsa să vadă ce este. N-a văzut nimic, decât lumina ce acoperea sfintele icoane. Prea Sfânta Născătoate îmi spune:

- Veronico, întoarce-te la mănăstire. Eu i-am răspuns:

- Da, Prea Sfântă Stăpâna mea. Mă întorc.

Apoi îmi zice:

- Niciodată să nu mai ieşi din mănăstire până nu te vei ruga în fața icoanei mele şi când vei vedea litera "**M**" să ştii că este semn de

plecare, altfel să nu ieşi. Şi pentru celelalte surori ale tale acelaşi semn.

VEDENIA din 3 NOIEMBRIE 1940

În ziua de 3 noiembrie 1940, după amiază la ora 15, am intrat în altarul sfintei biserici să las nişte pomelnice şi văd în partea dinspre miază-noapte, acelaşi sfânt pe care îl văzusem şi mai înainte, stând rezemat de Sfânta Masă cu amândouă coatele. El mă întreabă:

- Maică Veronica, aşa sunt de înspăimântător de nu voieşti a privi la mine?

- Nu sunt vrednică.

- *Iată, eu sunt cel care înalță rugăciunile înaintea Sfintei Treimi.* Sunt trimis de Prea Sfânta Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, să îmbraci în chip îngeresc pe acele surori ale tale, ce doresc a se îmbrăca şi sunt vrednice de a primi acest chip.

Eu am întrebat:

- Să le călugăresc sau numai să le îmbrac?

- Nu, numai să le îmbraci, fără a primi sfântul botez al călugăriei.

Întrebând pe care surori să le îmbrac, el mi-a spus pe nume trei surori.

VEDENIA din 8 DECEMBRIE 1940

În ziua de 8 decembrie 1940, după masa de seară, mă aflam în chilia mea împreună cu cinci surori ale mele, unde cântam pravila împreună, dându-le sfaturi. După ce am terminat rugăciunea, am stat de vorbă. Uitându-mă la icoana Maicii Domnului din peretele cu multe icoane, deodată, de la picioarele Mântuitorului se ridică o lumină în sus, ce cuprindea mai multe icoane şi vedeam cum Maica Domnului se mişca. Mă întorc către surori şi le spun:

- *Surorile mele, uitați-vă, Maica Domnului este vie!*

Ele s-au uitat către Maica Domnului şi au văzut şi ele ce am văzut şi eu, după care, înspăimântându-se, au început să strige şi să fugă pe uşă. Eu le-am oprit şi le-am zis:

- *Rugați-vă, nu fugiți!*

Şi cum ne rugam împreună cu toate, s-a ridicat în sus flacăra de lumină de şapte ori, apoi văd că se aşează în Icoana Maicii

Domnului la loc. Pe noi nu ne-a mai prins somnul în acea noapte, cutremurându-ne de puterea Maicii Domnului.

VEDENIA din 12 DECEMBRIE 1940

În ziua de 12 decembrie 1940, la ora 14 după amiaza, scriam nişte note muzicale bisericeşti, după care urma să mă pregătesc pentru vecernie. Deodată, văd o puternică lumină, acoperind toate sfintele icoane din chilia mea. Am îngenunchiat, rugându-mă în taină. Deodată, văd că apare Prea Sfânta Fecioară îmbrăcată în doliu şi zice:

- *Cum de ai îndrăznit să te rogi înaintea mea dezbrăcată, fără rasă şi culion? Nici când dormi să nu dormi dezbrăcată sau cu capul gol. Tot aşa şi pentru celelalte surori ale tale.*

VEDENIA din 25 DECEMBRIE 1940

În ziua de 25 decembrie 1940, după ce preotul a dat binecuvântarea de a se începe Sfânta Liturghie, m-am uitat din strana în care mă aflam în Sfântul Altar, pe deasupra uşilor împărăteşti, în partea de nord a Sfintei Mese, văd rezemat cu cotul de Sfânta Masă acel sfânt, pe care l-am mai văzut de mai multe ori în sfântul Altar. După ce s-a citit Sfânta Evanghelie, mi-a făcut semn să vin în Sfântul Altar. Sfântul îmi spune:

- *Când se va cânta Heruvicul, să vii în Sfântul Altar să vezi ce n-ai mai văzut de când eşti.*

Eu i-am răspuns:

- Bine.

Şi m-am retras la locul meu în sfânta biserică. Când a început Heruvicul am intrat în Sfântul Altar să văd ce are să fie. Deodată văd că bolta Sfântului Altar este deschisă ca un cer, din care văd că se coboară deasupra Sfintei Mese Mântuitorul cu mulțime nenumărată de sfinți îngeri. Aceşti sfinți îngeri i-am văzut aşa: trei cu trup, complet îmbrăcați în veşminte albe, strălucitoare, stând unul de-a dreapta şi altul de-a stânga Mântuitorului şi altul la spatele Domnului. În afară de aceşti sfinți îngeri, restul erau cu câte două aripi. Nu pot spune frumusețea lor. Când a ieşit preotul cu Sfintele Daruri, Mântuitorul, îmbrăcat în veşminte arhiereşti, cu mâinile amândouă ridicate de la coate în semn de binecuvântare, împreună cu cei trei sfinți îngeri întrupați, au ieşit pe uşile împărăteşti, stând în mijlocul bisericii, deasupra preoților ca pe un

tron împărătesc. Ceilalţi sfinţi îngeri au ieşit pe deasupra catapetesmei, şezând câte unul deasupra persoanelor aflate în sfânta biserică, iar restul deasupra acestora ca o pânză.

În timpul când mă minunam de puterea dumnezeiască, sfântul care se afla rezemat de marginea Sfintei Mese îmi spune:

- Priveşte în sus!

În aceste clipe văd cum cobora Prea Sfânta Născătoare, tot pe unde a coborât şi Mântuitorul, stând deasupra Sfintei Mese, îmbrăcată ca o mare Împărăteasă. În partea dreaptă a Ei se aflau numai preoţi, iar în partea stângă numai sfinte femei. Veşmintele preoţilor nu erau la fel şi femeile toate erau îmbrăcate în alb, cu părul pe spate, purtând diferite cununi pe cap, care nu erau două la fel. Preoţii şi sfintele femei ce o înconjurau erau aşezaţi în chip de solzi, ca tabla de pe turla unei sfinte biserici. Sfântul ce sta rezemat de Sfânta Masă, vine la mine şi îmi zice:

- Iată Stăpâna Cerului! Iată preoţii şi fecioarele! SILIŢI-VĂ! Apoi Mântuitorul, cu tot soborul de sfinţi îngeri, se întoarce în sfântul Altar, aşezându-Se Mântuitorul deasupra Sfintei Mese, aşezaţi în triunghi, iar restul de îngeri înconjurau tot soborul.

Au stat până s-a terminat Sfânta Liturghie. În ziua de 26 şi 27 decembrie s-a repetat acelaşi lucru, fără Maica Domnului.

VEDENIA din 14 IANUARIE 1941

În ziua de 14 ianuarie 1941, orele 9 dimineaţa, am intrat în sfântul Altar al sfântului paraclis al sfintei mănăstiri şi văd acelaşi pe care l-am văzut şi înainte, spunându-mi:

- Haide, Maică Veronica, că de mult te aştept. Iată sunt trimis de Sfânta Fecioară să-ţi spun să îmbraci în chip monahicesc alte trei surori ale tale, spunându-mi-le pe nume.

Eu i-am răspuns:

- Bine, am să le îmbrac.

Apoi s-a făcut nevăzut.

VEDENIA din 25 MAI 1941

În ziua de 25 mai 1941, zi de duminică, mă aflam în curtea mănăstirii cu o credincioasă de la Târgovişte şi cu tatăl unei surori din mănăstirea noastră.

În timp ce noi vorbeam, eu îmi arunc privirea spre răsărit, unde se află poarta mănăstirii azi. Mi se părea că văd ceva, dar nu

cunoşteam ce poate fi. Deasupra copacilor verzi era un sul de nori, pe care stăteau câteva figuri, dar nu ştiam ce poate fi. Le spun atunci acelor persoane care erau cu mine:

- Stați puțin! Şi o iau spre poartă. Din ce mă apropiam, picioarele mi se muiau de ce vedeam. Un grup de surori mă urmăreau din urmă. Când am văzut că picioarele nu mă mai slujesc am îngenunchiat.

O, Doamne! Dar ce să vezi? Pe acest nor era Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, ca şi când stătea în genunchi. Era îmbrăcată în haine aurii, cu o coroană pe cap ce nu se poate descrie de frumoasă. În dreapta şi în stânga ei erau numai femei, toate îmbrăcate în alb, cu părul pe spate. Păreau de-o vârstă toate. Purtau pe cap coroane, dar nu erau două la fel. O, cât de frumoase erau! De jur împrejur le înconjurau nişte frumoşi îngeri. Cum erau? Cap de copil, iar de la gât se formau aripioare; trup nu aveau. Vedeam pe Prea Sfânta Născătoare ridicând ochii şi brațele în sus, apoi se apleca cu brațele cruce pe piept şi cu fața spre pământ. În sus totodată, la fel făceau şi acele sfinte femei. Acum Măicuța Domnului îmi zice:

- Iată, Veronico, cum ne rugăm noi pentru întreaga lume!

"Doamne, dar nu se închină cu semnul sfintei Cruci"! Îndată Maica Domnului îmi zice:

- Veronico, cei ce au trecut de la pământ la cer nu mai au nevoie de semnul Crucii, dar voi, cei ce viețuiți pe pământ, neîncetat s-o aveți întipărită în mintea şi pe trupul vostru, căci fără de ea nu veți trece la viața păcii.

Apoi îmi spune să îmbrac în chipul monahicesc cinci surori, spunându-mi-le pe nume. Tot acum îmi zice:

- În locul unde mă vezi să aşezi icoana pe care voi ați dat-o în pridvor, spunând că nu este bună, fiindcă este catolică. Adu-o aici, pune-o deasupra porții, iar vrăjmaşii Mei nu o vor birui. ***În locul unde te-a lăsat, din prima vedenie ce ți-a dat s-o vezi Fiul şi Dumnezeul Meu, vei aşeza o cruce care vine acum din Brăila. Cel ce-l vezi adesea rezemat de Sfânta Masă este Ioan, iubitul Fiului Meu.***

Deoadată văd că se desprinde un îngeraş care îmi grăieşte:

- Scoală-te şi vino!

El mergea în zbor prin livadă pe deasupra pomilor, eu mergeam prin curtea mănăstirii spre biserică. Când am ajuns la biserică iar îmi grăieşte:

- Deschide uşa bisericii!

Eu am deschis-o. Îl văd că intră în biserică, face un ocol prin biserică, apoi se lipeşte de icoana Maicii Domnului, despre care îmi spuse să o pun la poartă. Bate din aripi şi îmi spune:

- Aceasta este icoana pe care trebuie s-o aşezi unde ți-a spus Stăpâna Cerului şi Milostiva Pământului.

Apoi iese afară, o ia prin zbor prin livadă şi nu-l mai văd.

Acum nu mai era nimeni nici deasupra porții. A doua zi a sosit în sfânta mănăstire a noastră crucea cu răstignirea Domnului Iisus Hristos pe ea, despre care îmi spusese Prea Sfânta Născătoare. Era făcută de mai mulți credincioşi din Brăila.

VEDENIA din 17 DECEMBRIE 1941

În dimineața zilei de 17 decembrie 1941 mă întorceam bucuroasă din Tecuci, că am putut face rost de lemne de foc pentru mănăstire. Când am ajuns în sat, m-am gândit să caut o căruță să merg la mănăstire, că a mănăstirii nu era venită sau să merg pe jos. Şi mi-am zis: "Voi merge pe jos şi o iau la drum". Ies din comună. La depărtare de 500 de metri de comună se afla o stână de oi păscând, iar câinii ce-i aveau acolo mâncau o vită moartă. Când m-au văzut pe mine încep să latre. Eu îmi zic: "Nu voi merge înainte; aceşti câini ciobăneşti sunt răi şi ce mă fac eu singură, că ciobanii sunt departe". Mă întorc spre sat. Ceva parcă mă mustră şi îmi zice: "Cum să pierd eu nădejdea în Dumnezeu? Oare n-are puterea să apere?" Şi dau să merg înainte, dar cei opt câini ciobăneşti lasă mâncarea lor şi vin la mine. Eu îmi zic: "Dacă satana v-a scos în calea mea, eu nu mă voi întoarce înapoi, peste câmp am s-o iau, voi ieşi la alt drum şi tot voi merge înainte". Şi aşa am făcut.

Dar cum mergeam pe câmp, apropiindu-mă de drumul la care trebuia să ies, văd stând jos pe nişte gunoaie adunate, trei bărbați. Păreau de-o vârstă. Îmbrăcămintea lor era la fel. Ca oameni – nici avuți, nici săraci – ci de mijloc. Când am ajuns la ei le-am dat bună dimineața. Şi mi-au mulțumit. Eu, necunoscându-i pe dânşii, mi-am zis: "Aceştia pe mine m-au aşteptat, să mă prade. Ce mă voi face, Măicuța Domnului?" Totuşi îmi ziceam: "Am să vorbesc frumos cu ei şi Tu, care mi-ai dat voie să ies din mănăstire, n-ai să mă părăseşti".

Unul din ei mă întreabă:

- De la ce mănăstire eşti, măicuță?
Eu le-am spus:
- De la mănăstirea Maicii Domnului fraților, care se vede sus pe deal.
- Da, îmi zic ei. Să mergem şi noi până acolo.
Şi se scoală de jos, se dă unul în dreapta mea, unul în stânga mea, iar unul pe cărarea pe care mergeam eu, în urma mea. Eu, când am văzut că s-au aşezat aşa, mi-am zis: "Iată-i cum s-au pus. Aceştia cu adevărat sunt oameni hoți şi când ne vom depărta de sat mă vor lovi din toate părțile". Dar într-una mă rugam la Stăpâna noastră, Născătoare de Dumnezeu. Cel din dreapta mă întreabă:
- De unde vii, Măicuță? Eu le-am răspuns:
- Am fost la Tecuci, fraților. El îmi zice:
- Da ce-ai făcut? Atunci am început să le spun:
- Fraților, sfânta mănăstire a noastră este nouă şi slavă lui Dumnezeu, avem ce ne trebuie, dar nu-i ca alte mănăstiri cu păduri şi averi. Şi acum am fost după nevoile ce se simt la noi. El îmi zice:
- N-ai credință în Dumnezeu, măicuță?
Eu îi răspund:
- Ba da, fraților, dacă mi-aş pierde credința degeaba trăiesc.
El îmi zice:
- Cunoşti Sfânta Scriptură, măicuță?
Eu îi răspund:
- Da, o cunosc. El îmi zice:
- Citeşti în ea? Eu îi răspund:
- Citesc, dar nu prea des, pentru că citind trebuie s-o şi înțelegi.
- Da, îmi răspund ei, dacă ai s-o citeşti cu luare aminte, ai s-o şi înțelegi. Şi au început să-mi vorbească din Sfânta Scriptură, din Vechiul Testament, de la Moise, cum le-a dat mană în pustie şi celelalte. Începusem să-mi schimb părerea despre ei. Ei mă întreabă:
- Câte surori sunteți în mănăstire, măicuță?
- Din mila Domnului suntem 73 şi doi preoți. Cel din dreapta zice:
- A, îi cunoaştem noi.
Dar eu cu atâta bucurie le-am spus?
- Da? Îi cunoaşteți, fraților? Ce bine-mi pare!
Cel din dreapta iar mă întreabă:
- Dar cum se împacă ei? Eu le-am răspuns:

- Bine, fraților. Dar el adaugă:

- Ştim noi toate. Eu l-am întrebat:

- Dar de unde ştiți şi ce ştiți? El îmi zice:

- Lasă acum. Dar cu surorile cum te împaci, le iubeşti?

Eu i-am răspuns:

- Da, cred că le iubesc. Când văd că fac ceva care nu-i după Dumnezeu le mai cert.

Tot cel din dreapta îmi zice:

- Ascultă Maică Veronica, când o soră de-a dumitale a greşit ceva, s-o chemi între patru ochi şi s-o mustri. Acum eu îmi zic: "Da ce-o fi cu oamenii aceştia de-mi vorbesc asemenea vorbe? Ei sunt mireni şi îmi spun asemenea învățături"!?...

Ei îmi zic:

- Când vreți să terminați, măicuță, biserica pe care ați început-o? Eu le răspund:

- Măicuța Domnului ştie fraților, eu nu ştiu nimic.

- Da, îmi zic ei, dar cam când ați vrea să fie gata? Eu le răspund:

- Bunul Dumnezeu ştie, eu nu ştiu nimic.

Mi-am ridicat privirea înainte, parcă mă plictisisem de vorba lor, că prea multe întrebări puneau, ba chiar spuneau şi anumite greşeli făcute la noi, pe care unele le ştiam şi-i întrebam:

- De unde ştiți toate acestea, fraților? Parcă ați fi profeți!

Ei răspund:

- Nu, nu suntem nimic.

Acum văd şareta mănăstirii că venea de la sat. Eu cu atâta bucurie le spun:

- Fraților, iată şareta mănăstirii, eu mă voi duce cu şareta, mă simt cam obosită. (Voiam să scap de ei, că prea multe mă întrebau). Cel din dreapta-mi zice:

- Nu te bucura, că nu te ia. Eu îi răspund:

- E sora mea din mănăstire. De ce să nu mă ia? Ei lăsară capul în jos şi îmi zic:

- Bine, vom vedea.

Acum văd pe sora care era cu şareta mănăstirii că trece prin fața mea, se uită la noi, dă bici la cal şi merge mai departe. Îmi ziseră ei:

- Te-a luat? Eu le răspund:

- Ce să fie, fraților? Doar s-a uitat la noi şi de ce n-o fi oprit. Cel din dreapta îmi zice:

- Pentru că nu te-a văzut.

- Cum? Îi spun eu. Nu-s nici 50 de metri până la drumul drumul pe care merge dânsa.

- Lasă acum, îmi zic ei.

Tot cel din dreapta:

- Ce zici, măicuță, de lumea aceasta? Eu le răspund:

- Care, fraților? El îmi zice:

- De lumea aceasta de azi. Eu le spun:

- Fraților, eu ştiu din 1933, când mi-a spus Domnul în vedenie că de nu ne vom pocăi vor veni mari dureri peste noi. Atunci, toți într-un glas îmi spun:

- DURERILE MARI ÎNCĂ N-AU VENIT PESTE LUME.

Tot cel din dreapta-mi zice:

- Măicuță, să primeşti în mănăstire pe străini cu dragoste, că nu ştii pe cine primeşti.

- Da, fraților, le-am spus eu.

Apoi încep să le spun vedenia pe care am avut-o în ziua de 5 ianuarie 1940 cu părintele cel rufos. O, şi cât se bucurau ei când eu le spuneau şi tot mereu mă întrebau:

- Şi cum a fost?

Eu le spuneam aşa după cum am văzut. Ei se uitau unul la altul şi zâmbeau. Când sora cu şareta urca dealul sore sfânta mănăstire, eu am zis în sine: "Râzi tu de mine, soră Ileană, măcar n-ai vrut să-mi iei greutatea ce o duc în mână". Şi mă uitam şi la aceşti oameni şi-mi ziceam în gândul meu: "Ce cap mai au! Nu vor să-mi ia nimic din mână". Căci eram tot o apă de greutatea ce-o duceam.

Tot cel din dreapta-mi zice:

- Nu ți-e greu, nu?

- Da, îi răspund eu. El îmi zice:

- Dar ce zici de sora care se uită în urmă?

- Ce să zic?! Chiar acum mă gândeam că de voi ajunge la mănăstire am să-i dau un canon.

- Nu, îmi zic ei, să nu-i dai, căci aşa a fost să fie.

Am ajuns la Sfânta Mănăstire. Când să intru pe cărarea de la apus, am luat-o înaintea lor şi zic:

- Cu ajutorul bunului Dumnezeu am ajuns. Veniți după mine!

Când mă uit să văd dacă vin după mine nu mai văd pe cei trei bărbați, ci văd la înălțime deasupra pământului, mai bine de un

metru, trei copilaşi cam de 10 ani, învăluiți cu un voal bleu şi îmi zic cu voce dulce:

- Maică Veronică, până aici te-am condus noi! De aici îți iese în cale sora ta Ilinca.

Eu, când i-am văzut am rămas uimită. Am aruncat ce aveam în mână, mă uitam în sus şi ziceam cu glas tare: "O, Doamne, cine a fost cu mine?! Ah, cum n-am sorbit cuvânt cu cuvânt!? Iartă-mă, Doamne, că mă plictiseam de desele întrebări ale acestor fețe dumnezeieşti". Şi au dispărut.

După ce îmi strâng cele aruncate, văd pe sora de care îmi spuseseră fețele dumnezeieşti că vine înaintea mea, luându-mi ce avea în mână. Apoi sora mă întreabă:

- De ce n-ai venit cu şareta, măicuță?

Dar eu zâmbind îi răspund:

- Pe sora Ileana ai întrebat-o, de ce nu m-a luat?

Atunci toate surorile o întreabă:

- Ce-ai făcut de n-ai luat pe măicuța cu şareta?

Sora Ileana, cu lacrimi în ochi, întreabă:

- Dar unde e măicuța?

Acum mă văd cu sora Ileana. Eu, cu zâmbetul pe buze, îi spun:

- Aşa, soră Ileana, treci pe lângă mine şi nu mă iei în şaretă!...

Ea, plângând, mă întreabă:

- Cum ai venit, măicuță? Pe jos?

Acum eu glumesc cu ea:

- Nu, soro, pe sus am venit. Că de veneam pe jos mă luai în şaretă.

Şi încep să-i spun pe care drum am venit şi pe care trecuse ea şi cum nu m-a văzut. Ea spune că ar fi văzut ceva, dar n-a distins bine ce a văzut.

- Cum, îi spun eu, doar e senin şi ziuă în toată puterea cuvântului?

Acum ea îmi zice:

- Când urcam dealul am văzut o măicuță care venea între trei bărbați spre mănăstirea noastră, dar nu m-am gândit să fie măicuța noastră.

- Nu-i nimic, soră Ileana, iconomia lui Dumnezeu a fost aşa.

Apoi le spun eu cine au fost cei trei bărbați, cum au fost fețe dumnezeieşti, cine – nu ştiu.

VEDENIA din 24 FEBRUARIE 1942

În ziua de 24 februarie, sfătuindu-mă cu câteva surori să învăţăm o cântare din Antologhie, ce se cântă la Sfânta Liturghie mai înainte sfinţită, le spun:

- Lăsaţi lucrul din mână şi veniţi în chilie la mine, că eu mă duc în Biserică să aduc cartea.

Intrând în Sfânta Biserică, era ora 13 şi ceva. După datorie, fac trei metanii în mijlocul bisericii şi caut cartea de care aveam nevoie. O iau, trec în mijlocul bisericii, fac trei metanii pentru ca să ies. Între timp, când le făceam, văd că se deschide uşa de la sfântul Altar spre miază-noapte, unde se plăteşte sfânta Liturghie. Căd că iese pe sfânta uşă din sfântul Altar o femeie înaltă, lăsată la corp, îmbrăcată în negru, cu o năframă lăsată pe cap, ce-i învelea tot corpul. Mi-am zis în minte: "*Doamne Iisuse, e Măicuţa Ta!*"

Am zis rugăciunea pe care o fac eu totdeauna când văd ceva, adică:

"Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-Te! Ceea ce eşti plină de dar Marie, Domnul este cu Tine. Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre".

Cum stătea Stăpâna Cerului şi Milostiva Pământului în faţa sfântului Altar, îmi zice:

- *Veronico, ce tot te întrebi cine să fi fost cei trei bărbaţi care te-au condus pe tine de la satul tău până aici la mănăstire?* ***Unul a fost Sfântul Simion Stâlpnicul, altul a fost Pantelimon, rugătorul tău de când te-ai născut şi altul a fost Ioan, iubitul Fiului Meu.*** În locul unde te-au părăsit pe tine să faceţi o cruce care să poarte trei braţe şi pe fiecare din ele să pui chipul acestor plăcuţi ai Fiului Meu.

Acum eu răspund:

- Prea Sfântă Stăpână, când i-am văzut ridicaţi pe toţi trei sus în cer, am văzut copii tineri ca nişte îngeri.

- Da, îmi răspunde Sfânta. PLĂCUŢII FIULUI MEU ORICUM SE VOR PREFACE SĂ POATĂ ADUCE PE URMAŞI LA TRONUL PĂCII. Acum vei călugări pe acea soră a ta care doreşte a primi cinul monahicesc şi este vrednică (mi-o spune pe nume).

Mai spune Prea Sfânta încă două surori ca să le îmbrac în chipul monahicesc, dar nu primirea botezului (călugăria), şi iarăşi îmi zice:

- Chilia în care ai stat în satul tău, s-o muți aici şi s-o-ntrebuințezi după cum mintea te va conduce.

Intră Prea Sfânta în Sfântul Altar şi-nchide uşa.

VEDENIA din 6 MAI 1942

În luna mai 1942, când noi lucram la biserica mare şi nu mai aveam nici un sprijin de nicăieri, îmi ziceam:

- *"Văd, Doamne, că ne-ai părăsit. Tu mi-ai spus să facem un schit sărăcăcios, iar noi am început mănăstire mare... Văd, Doamne, că ne pedepseşti şi ce ne-ai dat până acum văd că ne-ai luat de la noi."*

În ziua de 6 mai 1942 am mers în bisericuța mică, ce se cheamă Paraclis şi mă rugam plângând, să aibă Atotputernicul milă şi prin oamenii Lui aleşi să ne trimită iarăşi ajutor. Pe când mă rugam astfel, iese din sfântul Altar sfântul pe care eu îl vedeam adesea rezemat de Sfânta Masă şi îmi zice:

- *Ce tot te frământi, zicând că Dumnezeu v-a părăsit? Pentru greşelile voastre nimic n-ați făcut. Crezi tu că se supără Dumnezeu că-i faci un locaş măreț? Fă-l cât de împodobit, că nu se va supăra Atotputernicul; greşelile voastre cu nimic nu le întreceți şi numai mila lui Dumnezeu vă poate ajuta şi duce la viața păcii.*

Apoi, intră în sfântul Altar.

VEDENIA din 13 NOIEMBRIE 1942

În ziua de 13 noiembrie 1942, eu şi surorile mele ne aflam în bisericuța mică, ce se cheamă Paraclis, la slujbă, părinții nu erau veniți. După ce noi am făcut Acatistul Maicii Domnului şi am început ceasurile, eu am intrat în sfântul Altar. Dar, ce să vezi? Sfânta Masă era într-o lumină mare, deasupra Sfintei Mese sta în aer ca pe un tron Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, îmbrăcată ca o împărăteasă.

Avea în dreapta sa trei bărbați, îmbrăcați în haine de arhierei şi în stânga sa alți trei. Aceşti Sfinți Părinți nu aveau îmbrăcămintea doi la fel. Frumusețea îmbrăcăminții lor şi a mitrei ce o purtau pe cap nu o pot spune. Rezemat de Sfânta Masă văd pe acel sfânt pe care îl văzusem şi altădată, despre care mi-a spus Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu că este Ioan Evanghelistul, iubitul Mântuitorului Hristos.

Eu, când am văzut toate acestea, am strigat cu glas tare: "*Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă!*" şi am căzut cu faţa la pământ.

Aud glasul Sfântului Ioan ce sta rezemat de Sfânta Masă:

- *Iată, sfinţii lui Dumnezeu în mărire stau şi voi nu-i preţuiţi*, arătând spre arhiereii care stăteau de-a dreapta şi de-a stânga Născătoarei de Dumnezeu.

Eu, cum stăteam în genunchi, iară mă las cu faţa spre pământ, plângând, surorile plângeau în hohote, înţelegând ce se petrece în sfântul Altar. Tot sfântul Ioan îmi zice:

- Să îmbraci în chipul monahicesc cinci surori ale tale, spunându-mi-le pe nume.

Apoi n-am mai văzut nimic. În această zi se prăznuia sfântul Ioan Gură de Aur.

VEDENIA din 8 AUGUST 1943

În această zi de sfântă Duminică, 8 august 1943, pe la orele 4 după-amiaza, mergând spre sfânta biserică mică (Paraclisul), am intrat în Sfântul Altar să iau puţină smirnă sfinţită să unei credincioase din Bucureşti ce adusese daruri sfintei mănăstiri.

Pe când puneam smirna în mână am simţit un curent puternic. M-am uitat să văd de unde poate fi. O, Doamne, văd lângă Sfânta Masă, spre sfânta Proscomidie pe Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, îmbrăcată în auriu, şi lângă dânsa stătea Sfântul Ioan Evanghelistul, pe care de multe ori l-am văzut în vedenie. Eu, când am văzut aceasta, am căzut în genunchi, nedându-mi seama de nimic.

Prea Sfânta Născătoare, cu vocea blândă, îmi zice:

- *Veronico, sosesc clipe fericite. Voi împodobi casa Mea cum tu n-ai gândit vreodată. Păstrează pacea cât vei putea, căci spinii îi ard eu. Lumea întreagă cere pace şi între ei pace nu găseşti.* Vei îmbrăca în chip îngeresc surorile tale, spunându-mi-le pe nume.

Apoi eu, închinându-mă şi făcând metanie, când m-am ridicat n-am mai văzut nimic. Această vedenie a fost înainte de sfinţirea bisericii mari.

VEDENIA din 22 SEPTEMBRIE 1944

Zi de mare bucurie duhovnicească pentru mine în amintirea lui 22 octombrie 1937.

În această sfântă vineri, Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu s-a milostivit ca iarăşi să mă bucure cu bucurii cereşti. N-aş putea spune cam la ce oră ora când mi-am luat Acatistierul şi am intrat în sfânta biserică să fac Acatistul Sfintei Parascheva. După ce l-am terminat aud că se deschide uşa de la Sfântul Altar, unde se plătesc sfintele liturghii. Mă uit să văd cine este. O, Doamne, iată o Doamnă prea frumoasă, care asemănare nu are, înveşmântată în bleu deschis. Cine este? Am cunoscut-o. Este Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu. Trupul mi l-am simțit ca un abur. Doar atât am zis: "*Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-Te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu Tine. Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre!*" Apoi am tăcut. Aud că-mi zice:

- Veronico, ce gândeşti tu? Că v-am părăsit?! Nu, Eu sunt printre voi, aşa cum v-am mai spus. Limba vă desparte de mă vedea oricând. Ce gândeşti tu – că dacă nu ai fi stareță, ai face lucruri mai vrednice decât acum. Greşeşti. Ajunge ție darul Meu. Ia aminte la cuvintele Mele – să călugăreşti surorile tale care ți le-am dat să le pregăteşti pentru ziua cea mare. Nu înceta din cele date ție ca să nu-ți pierzi plata. Nu căuta la guri seci (vorbe), vei călugări pe ...(spunându-mi-le pe nume) cinci surori, numele ce tu iubeşti vei pune.

Ca un fulger mi-a trecut prin minte ce le voi face de îmbrăcăminte, căci războiul a risipit totul, şi îmi zice:

- Te gândeşti la îmbrăcăminte? Gândeşte-te la cele trei femei de astă noapte ce ți s-au arătat (visasem trei femei) că aduseseră valuri de pânză neagră. Cele trebuincioase se mai găsesc printre voi. Să îmbraci în rasă şi culion pe surorile tale, numindu-mi două surori.

Ca un fulger mi-a trecut prin minte ce voi face cu actele, că Ionica e prea tânără şi n-are să-i aprobe sfânta Episcopie.

- Şi te gândeşti că una e tânără, ştiu eu ce să dau şi cui să-i dau, tu ascultă ce-ți spun eu. De ispite nu veți fi ferite, că nimeni n-a fost scutit în lumea vremelnică.

Apoi, intră în sfântul Altar şi închide uşa. Când am ieşit din biserică era 11,05.

VEDENIA din 11 DECEMBRIE 1944

Această vedenie am avut-o eu, nevrednica, în ziua de 11 decembrie 1944, aşa după cum urmează mai jos.

În această luminată zi, eu mă aflam în sfânta biserică, făcându-mi rugăciunea. Rugam pe Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu să-mi descopere de este bine sau rău de a face liceul. Şi iată că se deschide uşa Sfântului Altar şi văd ieşind o femeie. Este Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, care îmi zice:

- Veronico, îndemnul acela ce-l ai de a face lecții pentru liceu de la Mine este. Să ştii că tu nu vei rămâne aici – vei merge la alte neamuri ca să le mărturiseşti Evanghelia Dreptății. Tu nu ştii că nu vei muri cu capul pe pernă. Bagă de seamă, să nu pierzi acest odor. Îți voi da oameni care să te ajute, dar să nu asculți de fiecare până nu te rogi şi de vei vedea o lumină asupra lor este trimisul Meu. Poate acelaşi să-ți devină un duşman al tău. Bucură-te şi pe toate le primeşte ca pe nişte mărgăritare scumpe şi mergi înainte, că eu te voi ajuta.

Acestea sunt cuvintele Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu.

VEDENIA din 5 MARTIE 1945

În această zi de duminică 5 martie 1945, din nou a coborât Măicuța Domnului printre noi ca să ne bucure.

Intrând în Sfântul Altar, după sfânta Liturghie ca să mă rog, deodată a apărut deasupra Sfintei Mese Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, stând pe un tron de aur, ca o împărătească prea frumoasă, şi tronul de aur strălucea ca soarele. Şi mi-a zis:

- Veronico, să vă bucurați, CĂ FIUL MEU NICĂIERI N-A REVĂRSAT ATÂTA DAR CA PE LOCUL ACESTA, dar să ştiți că şi răspunderea voastră este mare. SORA ŞTEFANA NUMAI A STROPIT PĂMÂNTUL CU SÂNGELE EI, DAR VOI ÎL VEȚI PLĂMĂDI. Pentru că n-ați ajuns la măsura dragostei desăvârşite de Dumnezeu, ca să-l mărturisiți de bună voie, veți fi cerute jertfă peste voința voastră. Depinde cum vă veți afla atunci, căci puteți plămădi pământul cu sânge, şi totuşi să gustați iadul de nu vă vor găsi acele clipe pregătite. Mulți vă vor iubi cu dragoste sfântă, dar mulți şi cu dragoste diavolească. DE VEȚI ŞTI SĂ FIȚI TREZE, PE MULȚI DINTRE ACEŞTIA ÎI VEȚI FACE SFINȚI.

În anul 1940 ai avut vedenia, în care ți-am spus că Țara voastră va avea o mare trecere înaintea lui Dumnezeu. ***SE AFLĂ UN ALES, CARE ÎN CLIPA CÂND VA VENI ÎN VÂRSTĂ DE 30 DE ANI, ÎŞI VA ÎNCEPE PROPOVĂDUIREA ŞI VA MĂRTURISI PE HRISTOS TIMP DE TREI ANI, ÎN CARE VREME MULȚI ÎL VOR URMA. Apoi, după cei trei ani de propovăduire, va da neamul vostru atâta mulțime de mucenici, încât va întrece pe a tuturor neamurilor de până creştine de până acum.***

Eu m-am gândit atunci ***că oare vor fi şi în mijlocul noastru nebune pentru Hristos, care să-L mărturisească cu acelaşi foc, ca şi omul acela?*** Şi mi-a răspuns Stăpâna Cerului:

- Da, vor fi! Apoi a zis: Mai sunt cam opt ani până va începe propovăduirea şi în timpul celor trei ani de propovăduire vor veni şi cei trei bărbați, care au fost înălțați cu trupul la cer, sfinții: ***ILIE, ENOH şi IOAN EVANGHELISTUL.***

Eu m-am întrebat în inima mea de unde vor veni şi Prea Sfânta Născătoare mi-a răspuns:

- Nu trebuie să ştiți de unde vor veni, dar vor trece şi pe la voi. ***După venirea lor, veți plămădi pământul acesta cu sânge. De aceea, să iubiți locul acesta şi să-i sărutați țărâna, căci acesta vă va fi vouă mormânt. Unele dintre voi nu vor trăi până atunci, ci vor veni mai devreme la cer, prin boală, cum Dumnezeu va rândui. Rugați-vă şi vă siliți de pe acum ca să puteți birui. Cele care nu vor fi călugărite sau îmbrăcate până atunci când va sosi ceasul acela, să nu se întristeze, căci, MAI DE FOLOS ESTE SĂ NU FĂGĂDUIEŞTI ŞI SĂ ÎMPLINEŞTI. Călugărite şi necălugărite, îmbrăcate şi neîmbrăcate în chip îngeresc, toate veți fi împreună. Bucurați-vă că v-am primit pe locul acesta aşa cum sunteți.***

Apoi mi-a zis:

- Să spuneți celor ce s-au rătăcit de la biserica văzută a Fiului Meu că sunt pierduți şi nu vor avea parte de Biserica nevăzută şi biruitoare a cerului. Nu lipsiți de la Biserică şi de la Liturghia Fiului Meu fără o ascultare sau boală.

Sfânta Liturghie bucură cerul mai mult ca orice. De ea se cutremură şi îngerii. Nu lucrați în timpul acesta pentru voi, cele deşarte ale vieții trecătoare, de vreți să nu mă întristați pe Mine şi pe Fiul Meu. Sorbiți cu sete şi Sfânta Scriptură, învățați-o cum puteți, căci cu ce veți învăța cu aceea veți

rămâne. Va veni vremea când veți dori să o mai citiți şi nu veți mai avea-o. Siliți-vă în toate ca să câştigați cerul.

Spune tot ce ai auzit surorilor tale şi cui crezi.

După aceste cuvinte Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu a dispărut, lăsând în urmă un prea frumos miros de smirnă.

VEDENIA din 22 APRILIE 1945

În această zi de duminică, fiind în sfânta biserică, în timpul sfintei Evanghelii mi-a venit rău, încât nu mai puteam să stau şi am voit să plec la chilie, dar am stat până a început cazania şi am plecat. În chilie când am ajuns m-am uns cu sfântul mir mare, de la sfințirea bisericii şi m-am simțit mai bine. Înainte de a mă aşeza la odihnă, m-am gândit să merg mai întâi la Măicuța Domnului să-i mulțumesc pentru uşurarea pe care mi-a dat-o, şi intrând în sfânta biserică, am tras la sfânta icoană a Maicii Domnului şi am început a plânge cu lacrimi de bucurie.

Deodată aud un glas blând de mamă că-mi zice:

- *De ce plângi, Veronico? De ce plângi, Veronico? Veți mai trece printr-un val, dar AM IUBIT NEAMUL ROMÂNESC ŞI-L VOI IUBI PÂNĂ LA SFÂRŞIT, NUMAI VOI SĂ VĂ RUGAȚI. Toate ce vin asupra ta să le primeşti ca pe nişte mărgăritare de mult preț, căci mulți ar dori să fie unde eşti tu* (avusesem oarecare mâhnire). Ascultă sfatul nou ce-ți spun: Să treci în cinul monahicesc pe surorile şi fiicele tale duhovniceşti (numind cinci surori) şi să îmbraci în chip îngeresc pe alte cinci surori, căci *DRAGOSTEA CURATĂ ESTE SCUMP PLĂTITĂ ŞI PĂCATELE TOT SCUMP SE PLĂTESC.*

VEDENIA din 14 IULIE 1946

În ziua de 1 iulie 1946, am plecat la sfânta mănăstire Brâncoveanu din Sâmbăta de Sus – Făgăraş, pentru un concediu la aer de munte. După vreo 10 zile nu mă puteam linişti şi eram tot cu gândul la plecare, că mă luase un dor de mănăstirea noastră. Îmi părea că toate fetele strigă în urma mea şi mă gândeam că trebuie să se fi întâmplat ceva în mănăstirea noastră sau fetele ce sunt în operație mă strigă. Copleşită de această nelinişte, am intrat singură în biserica sfintei mănăstiri şi căzând cu fața la pământ mă rugam la Maica Domnului. Atunci văd înainte pe sfântul Evanghelist Ioan, iubitul Mântuitorului Hristos, care-mi zice:

- Linişteşte-te, că nu-i nimic la mănăstire, numai Olimpiada s-a dus dintre cei vii; a iubit-o Maica Domnului şi a luat-o; că dacă o lăsa, pleca din mănăstire şi vă făcea mai mare rană. Aşa, fii liniştită şi aşteaptă ziua de 14 iulie, că vei vedea ceva.

Eu, bucurându-mă şi mulțumind lui Dumnezeu, am ieşit afară din biserică. Am aşteptat cu mult dor ziua de 14 iulie. Era duminică şi sfânta Liturghie s-a slujit în sfântul altar de afară. Mă aflam în fața altarului stând între două maici de la mănăstirea Bistrița. În timpul slujbei, deodată văd că stă lângă preoți, de-a dreapta sfintei Mese, Sfântul Ioan Evanghelistul ce-mi adusese vestea. Văzându-l, deodată îmi slăbi puterea şi muindu-mi-se picioarele de aproape să cad jos, m-am sprijinit de cele două maici şi rotindu-mi privirea de-a dreapta preoților, am văzut stând aevea cinci surori de-ale mele, din mănăstire, iar deasupra lor scris cu cuvinte de aur cuvintele: "*pentru călugărie*", ceea ce am înțeles că Maica Domnului îmi dă poruncă să le călugăresc. Coborând privirea mai jos, văd alte trei surori scriind şi pentru ele tot cu litere de aur: "*pentru scufie*", înțelegând că şi pe acestea trebuie să le îmbrac. Am rămas uimită şi aşteptam să se săvârşească slujba.

Acele surori au stat în fața mea cam 15 minute de-mi venea să mă reped la ele să le apuc şi să le întreb cum au venit acolo. Văzând însă că nu sunt în trup şi numai duhul lor venise, am dat slavă şi mulțumire lui Dumnezeu pentru iconomia cu care lucrează aceste minunate lucrări în lume.

VEDENIA din 17 NOIEMBRIE 1946

Iisuse, dorul meu! Iisuse, bucuria mea! Cum să-Ți mulțumesc pentru marea Ta iubire ce mi-o arăți mie, mult păcătoasa. În această prea luminată zi, când sufletul meu sălta de o mare bucurie lăuntrică, pe când mă aflam în sfânta biserică mare, după masă, citind din cartea "*Urmarea lui Hristos*", o Doamne, aud şi văd cum se deschide uşa Sfântului Altar şi iese Împărăteasa Cerului în fața unui putregai împuțit ce sunt şi cele dintâi cuvinte acestea au fost:

- *Veronico, de ce cauți odihnă, când eşti făcută pentru osteneală?*

Mi-a numit surorile ce trebuie săle îmbrac, cinci surori. Apoi mi-a zis:

- Veronico, să introduci mâncarea de carne la masa de obşte, că e mai de folos să mâncați carne şi să lăsați gura, mintea şi inima

voastră de-a pururea să pomenească numele cel Prea Înalt al dulcelui Iisus, ce îl aveți lăsat de la părinții cei de demult:

"Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătoasa". Iar tu, cât poți, ține obştea în unire, că aceasta este cea mai mare virtute; de rest, am eu grijă.

Intrând în Sfântul Altar, mi-a închis uşa.

VEDENIA din 1 SEPTEMBRIE 1948

De multă vreme mă apăsau gânduri: "Ce va fi cu monahismul de mâine, de ne va biciui Prea Bunul Dumnezeu pe dreptate şi ce va fi cu sfintele locaşuri?" Şi ce mă durea mai mult îmi puneam întrebarea: "*Oare va îngădui Măicuța Domnului să fie pângărită această grădină şi florile ei?*" Deşi îmi spuneam că florile, se prea poate să fie buruieni uscate, neavând şi nestrângând apa vieții, îmi spuneam, şi multe şi multe, care nu pot scrie acum.

Dar, Prea Milostivul Dumnezeu, care stă la orice inimă şi bate aşteptând, a venit cu mare grabă neaşteptând să mai deschid eu uşa, parcă mi-ar fi zis: "*Eu sunt Cel ce te-am zidit, uşă, deschide-te!*" Şi smerită şi nevrednică de aşa milă, s-a deschis. *Cheamă Domnul la El pe oameni cu o supărare, cu o boală, sau orice fel de suferință, numai să crezi că El este Acela care te cheamă, şi nu dând vina pe oameni, care sunt tot ca tine, slabi şi nepricepuți*. Ei! aşa mă cheamă şi pe mine de vreo patru luni încoace, şi eu nu pricepeam, dând vina că o fi cutare lucru sau ştiu eu ce.

Dar în această zi de 1 septembrie 1948, când trupul a fost doborât de durerile zilelor, am simțit în suflet că-mi zice cineva: "*Eu sunt PACEA! Eu sunt LINIŞTEA! Vino cu MINE, că de când te aştept!*"

Şi, ca deşteptată dintr-un somn, am alergat la crucea Domnului din Sfântul Altar al sfintei noastre mănăstiri, fiind încredințată că nimeni nu poate să-mi mai fie îndrumător decât Cel ce S-a jertfit pe Sine şi, minunat eşti, Doamne, am văzut în Sfântul Altar un ***copil ca la vârsta de 12 ani***, îmbrăcat într-o cămaşă albă, largă şi lungă de i se vedeau numai degetele de la picioruşe, blond şi cu părul buclat. Nu mi-a fost deloc frică. *Frumusețea Lui mă făcea să mă reped să-L iau în brațe, dar seriozitatea Lui m-a îngenuncheat, m-a făcut să mă închin, zicând: "Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-Te..." şi celelalte.*

În timp ce spuneam această rugăciune, El se plimba în jurul sfintei Mese şi deodată, când am sfârşit rugăciunea, El S-a urcat sus pe sfânta Masă, zicându-mi:

- Ei, Veronico, de mult vrei tu să Mă vezi copil! Iată, EU SUNT CEL CE ŢIN CERUL ŞI PĂMÂNTUL ÎN PALMĂ, ŞI CÂND I-OI DA UN CĂLCÂI, AM SĂ-L TURTESC ŞI VAI DE CEI CE VOR INTRA ÎN MÂNIA MEA! De ce te munceşti cu gândul ce va fi cu monahismul şi cu bisericile Mele? Monahismul va suferi, ŞI MULŢI SE VOR LEPĂDA, NU DE CELE TRUPEŞTI, CI DE ÎMPĂRĂŢIA MEA. Unii dintre ei vor primi cununa muceniciei, dar puţini vor fi. Dacă Maica Mea a pribegit de frica lui Irod, tu de ce te mâhneşti?

Se aude în depărtare un cor cântând. Vocile nu le puteam înţelege, şi iară grăieşte Domnul:

*- Biserica Mea nimeni nu o va dărâma, **dar să ştii că eu nu vorbesc de biserica de zid, ci de biserica vie. Şi care este biserica vie, tu ştii?***

Eu n-am putut răspunde nimic.

*- Ei, să ştii, sunt inimile ce-Mi sunt predate Mie. **În inima ce mă cheamă pe Mine şi pe Maica Mea cu tot dorul, eu vin cu tot cerul şi o fac biserică, Altarul Meu!***

În timpul acesta am gândit: "Oare de ce am mai zidit noi această mănăstire dacă este aşa cum spune Domnuţul, că-mi dădeam seama că este Hristos Domnul". Şi mi-a răspuns la gândul meu, fără să-L întreb nimic. Zâmbeşte şi zice:

- Fără de această biserică, voi nu puteţi trăi în Mine şi cu Mine. Cine se leapădă de ea, de Mine se leapădă. Dar pe aceasta o poate dărâma, că-i materie, pe cea a inimii nu o poate dărâma decât cel ce o are (omul). Eu n-am vrut de la voi ziduri, dar prin ele veniţi la Mine, de veţi păstra până la urmă ce v-am dat. Dragostea uneşte pământul cu cerul (este vorba de pământul – om, nu de globul pământesc, aşa cred eu). În mânia prostească a diavolului cele sfinte sunt răpite de îngeri. Iar diavolul şi ucenicii lui merg în focul nestins, cu faptele ce le săvârşesc cu mândrie.

Între timp mi se părea că Cerul se apropie. Mi s-a părut un zgomot ce nu-mi dădeam seama ce poate fi. Domnul îmi zice:

- Priveşte! (Arătându-mi cu mânuţa).

Văd deasupra sfintei Mese spre răsărit, pe Prea Sfânta Născătoare stând pe un tron, prea împodobită. M-am închinat cu capul până la pământ, zicându-mi rugăciunea: "Născătoare de

Dumnezeu Fecioară, bucură-Te..." şi celelalte. Îmi grăi mie, mult nevrednica:

- Veronico, cârtelile obştei tale s-au ridicat până la Mine. Voi cu buzele mă lăudaţi şi cu inima mă întristaţi. Grea va fi judecata, că multe v-am spus. De nu-mi vor da pace, te voi lua dintre ele şi te voi da străinilor.

Eu n-am răspuns nimic, dar mă gândeam ce o fi. Măicuţa Domnului mi-a spus:

- Nu trebuie să ştii tu ce este. Să nu păstrezi gândul de a te depărta de SILVIU (Părintele Ioan) cu inima, căci eu ţi l-am dat pentru viaţa de necaz. Iată, vezi pe Fiul Meu, copil ca la 12 ani, lumea nu vrea să-L aibă nici ca pe Pruncul de o zi. Vai, vai, vai... Să treci în cinul monahicesc trei surori de-ale tale (numindu-mi trei surori) şi să îmbraci pe surorile (numindu-mi alte cinci surori). Şi pentru acest lucru multe mă supără, dar câte îl vor păstra? Cere şi nu împlineşte. ***DARUL SE DĂ DAR SE ŞI IA CÂND INIMA SE FACE PRADĂ RĂULUI.*** Să-ţi păstrezi gândul ce-l ai, că aşa este la Dumnezeu, o singură religie este. Nu mai multe câte au sfărâmiţat-o oamenii. Să crezi în El, Biserică şi sfaturile ei. *Cine va fi supus şi va primi cu dragoste curată cuvintele scrise în Sfânta Scriptură, chiar păgân de va fi, va primi cerul.* (Mă chinuia gândul de catolici şi ceilalţi). Păstrează ce ai auzit în inima ta şi spune-le cui crezi. Şi a dispărut.

VEDENIA din 19 SEPTEMBRIE 1949

În această zi de luni, 19 septembrie 1949, dimineaţa pe la ora 10 am intrat în sfântul Altar să cer de la Maica Domnului blagoslovenie de plecare pentru părintele nostru *diacon SILVIU* (*Părintele Ioan*). În timp ce mă rugam şi aşteptam semnul, văd pe Sfântul Ioan Evanghelistul în dreapta sfintei Mese şi-mi zice:

- Maică Veronică, spune plăcutului meu SILVIU să intre cu toată încrederea în preoţie, prin monahism şi să ai de grijă, că va avea mici necazuri, dar eu îl voi ajuta, căci mult mă iubeşte. *CINE AŞTEAPTĂ BINE AICI PE PĂMÂNT, SE ÎNŞEALĂ. Vei şti că pentru tine încep durerile de care şi pentru care te vei bucura, de te vei feri de sfatul oamenilor, chiar care crezi că-ţi vor binele.* Eu m-am gândit, ce-o fi? Sfântul mi-a răspuns fără să mă întrebe:

*- NU-I NEVOIE SĂ ŞTIE OMUL VIITORUL, TOTUL SĂ FIE PENTRU A CĂPĂTA CERUL. Şi tu, cu cei ai tăi, să trăieşti în această nădejde. Iar tu, de darul inimii ce-l ai, care totdeauna ți-a fost ca un răspuns al cerului la gândul tău, te poți folosi oricând şi la orice. Cu ce vei răsplăti Domnului pentru această milă? Să te călăuzeşti, cerând neîncetat "**lumină din lumină!**"*

Apoi a dispărut.

VEDENIA din 19 MARTIE 1950

În această sfântă duminică, după vecernie, am hotărât să ne adunăm la trapeză – sala de mese, toate maicile şi surorile pentru un sfat duhovnicesc. Am plecat spre trapeză. Trecând prin fața sfintei biserici mi-a venit un gând să intru să iau blagoslovenie de la Maica Domnului. Aşa am şi făcut. Întâi am intrat în Sfântul Altar cu gândul să-mi ating fruntea de sfânta Masă, ca să primesc înțelepciune. Şi Doamne, când am deschis uşa, am văzut pe Sfântul Evanghelist Ioan. Eu am îngenuchiat şi m-am închinat, apoi mi-a zis:

- De ce ți-e sufletul îndurerat, maică Veronica?

Eu n-am putut să-i răspund nimic, decât îmi curgeau lacrimile şi simțeam că-mi amorțeşte trupul.

- Spune-le tuturor, când simt miros de smirnă cerească ce nu are asemănare pe pământ să se închine şi să zică rugăciunea Arhanghelului, ce a zis-o Prea Sfintei Fecioare Maria, căci atunci se plimbă Ea prin aceste locuri, înconjurată de heruvimi şi serafimi! Să mai ştii că Maica Milei plânge în trei locuri în țara voastră, pentru răscumpărarea neamului vostru. Aici şi în două locuri. Să îmbraci în rasă şi culion pe surorile (spunând pe nume cinci surori), şi când te va întreba cineva de ce faci aşa, spune-le că şi în cer sunt mai multe trepte de îngeri, sau taci fără a le răspunde. Şi trei surori pentru a le călugări (spunându-mi-le pe nume).

În timpul acesta, eu mi-am zis în gând: "Ce folos, că nu au şapte clase cum se cere?"

Şi mi-a răspuns sfântul lui Dumnezeu:

- Te-ai gândit că nu au şapte clase. După legea bisericii nu pot depune jurământul, <u>iar la Dumnezeu sunt călugărite prin viața lor</u>. Tu nu greşeşti cu nimic în acest caz. Această hotărâre este poruncită de sus, pentru că jurămintele călugăreşti depuse în fața sfântului Altar sunt călcate. Nu spune la nimeni felul călugăriei voastre, ferindu-i de

păcat. Acum, du-te la Icoana Maicii Domnului şi ia-ți blagoslovenie după dorința ta.

Şi am ieşit din Sfântul Altar, închinându-mă Maicii Domnului. Cu nevrednicie îmi plec capul şi zic: *"Fă-ți, Doamne, lucrul Tău şi ajută-mi să-Ți fiu unealtă bună până la sfârşitul vieții mele".*

VEDENIA din 25 SEPTEMBRIE 1950

Astăzi ne-a cercetat Împărăteasa Cerului şi Milostiva Pământului. Era la ora 10 ziua, când am plecat spre sfânta biserică să duc smirna ce primisem şi o cănuță de argint aurită, ce a fost făcută de părintele nostru Gherasim pentru sfânta candelă. De dimineață de când m-am sculat, aveam o bucurie lăuntrică şi nu puteam să pricep ce poate fi altceva decât o milă cerească. Am intrat în sfânta Biserică şi am tras drept la Sfânta Icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni. Apoi, am intrat în Sfântul Altar plină de bucurie şi cu ochii la Maica Domnului de pe boltă, am ridicat mâinile în sus şi mă rugam cu voce tare, spunându-i: "*Măicuța Domnului, ajută-ne şi fă din inimile noastre locaş de odihnă Ție şi Stăpânului nostru Iisus!*" Şi deodată aud:

- Veronico, mă chemi! Iată-mă, sunt aici!

Când m-am întors să văd de unde vine vocea am văzut în fața sfintei Mese o Doamnă îndoliată, cu o năframă neagră pe ochi, de numai puțin i se vedeau ochii. Am cunoscut-o: era Stăpâna Lumii!

Am căzut cu fața la pământ şi am zis rugăciunea: "*Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-Te ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu Tine. Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre*".

Apoi mi-a zis:

- Veronico, să îmbraci pe toate surorile tale cu rasă şi culion, care au trei ani stați în mănăstire şi de acum înainte aşa să faci cu toate şi lege să fie în mănăstirea voastră acest cuvânt al Meu. Iar pentru călugărie, când vei vedea semnul sfintei Cruci deasupra lor, sunt gata. *Ce ai spus ieri în trapeză aşa este: de vă veți lupta să păstrați inima voastră pentru odihna Mea şi a Fiului Meu cu sfânta Împărtăşanie, nimic rău nu veți păți; iar de nu, roabe la cei fără Dumnezeu veți ajunge, căci aveți chemare înaltă.*

Eu m-am gândit că numai de noi o fi vorba?

Şi Maica Domnului mi-a zis:

- Te gândeşti numai la voi? Nu va fi numai pentru voi, ci pentru toți cei ca voi.

Apoi m-am gândit că de vom ajunge aşa, nu ne vom mai mântui şi Maica Domnului mi-a zis:

- ŞI TOTUŞI VĂ VEȚI MÂNTUI CU NUMELE LUI IISUS!

Am început să plâng şi a dispărut. "Bucură-Te, Împărăteasa Cerului şi Milostiva Pământului."

Cuprins